

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 26. marts 2026

Rettens nr. S38-5699/2025

Politiets nr. 0700-73251-00018-25

Anklagemyndigheden
mod
Tiltalte
CPR nr.(født 1995)

Der har medvirket nævninger ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift af 9. juli 2025 er modtaget den 9. juli 2025.

Tiltalte er tiltalt for

1.

legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter med døden til følge efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 246,

ved den 26. januar 2025 ca. kl. 22.40 samt på et ukendt tidspunkt forud for den 26. januar 2025, på Adresse, i By 1, under sær-deles skærpende omstændigheder at have udøvet stump vold mod Forurettede, født Dato 2024, herunder ved at ruske eller ryste ham kraftigt, hvorved han blandt andet pådrog sig blodansamlinger under den hårde hjernehinde, blodudtrædninger mellem de bløde hjernehinder samt blødninger i øjenbaggrunden, såkaldt "abusive head trauma", ligesom tiltalte på et ukendt tidspunkt forud for den 26. januar 2025, på ukendt måde udøvede stump vold mod Forurettede, hvorved han pådrog sig et brud på kravebenet. Forurettede afgik ved døden den 29. januar 2025 kl. 15.00 som følge af de påførte skader.

2.

overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 30, stk. 1, jf. § 3, stk. 2, jf. bil-ag 1, liste B, nr. 59,

ved den 26. januar 2025 ca. kl. 23.00 på Adresse, i By 1, at have været i besiddelse af 67 gram hash til eget brug.

3.

principal

overtrædelse af straffelovens § 132 a, stk. 1,

ved den 21. oktober 2024 ca. kl. 12.30 uden for Retten i Glostrup, Stationsparken 27 i Glostrup samt i et retslokale samme sted, der er et offentligt tilgængeligt sted, hvor bl.a. 6 personer med tilknytning eller tidligere tilknytning til Bandidos MC blev fremstillet i grundlovsforhør, at have deltaget i videreførelsen af foreningen Bandidos MC i Danmark, selv om foreningen den 22. maj 2024 blev foreløbig forbudt af National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK) efter bemyndigelse fra Justitsministeren, idet tiltalte mødte op iført en kasket med bogstavet "B", hvilket anses for at være et erstatningsbogstav og et kendetegn for den foreløbige forbudte forening Bandidos MC.

subsidiært

overtrædelse af straffelovens § 132 a, stk. 2,

ved den 21. oktober 2024 ca. kl. 12.30 uden for Retten i Glostrup, Stationsparken 27 i Glostrup samt i et retslokale samme sted, der er et offentligt tilgængeligt sted, hvor bl.a. 6 personer med tilknytning eller tidligere tilknytning til Bandidos MC blev fremstillet i grundlovsforhør, med forsæt til udbredelse i en videre kreds at have anvendt kendetegn for foreningen Bandidos MC i Danmark, selv om foreningen den 22. maj 2024 blev foreløbig forbudt af National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK) efter bemyndigelse fra justitsministeren, idet tiltalte mødte op iført en kasket med bogstavet "B", hvilket anses for at være et erstatningsbogstav og et kendetegn for den foreløbige forbudte forening Bandidos MC.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Tiltalte har nægtet sig skyldig i forhold 1 og 3 og erkendt sig skyldig i forhold 2.

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af Tiltalte og af vidnerne Vidne 1, Vidne 2, Vidne 3, Vidne 4, Vidne 5, Vidne 6, Vidne 7, politibetjent Vidne 8, politibetjent Vidne 9, Vidne 10, Vidne 11, Vidne 12, Vidne 13, Vidne 14, Vidne 15, Vidne 16, Vidne 17, politiassistent Vidne 18 og Vidne 19.

Tiltalte har blandt andet forklaret vedrørende forhold 1, at han bor i Bydel i By 1 sammen med Vidne 1. De har været sammen i 6 år, og de er i dag gift. Han har to børn fra tidligere forhold; Barn 1 på snart 9 år, og Barn 2, som lige er fyldt 8 år.

Barn 1 er hans ældste barn, men han har ikke ret meget kontakt med ham. Han

har aldrig været i et forhold med Barn 1's mor. Da Barn 1 var omkring 3-4 år, havde han et par gange Barn 1 på besøg, men Barn 1's mor og han indså, at deres opdragelsesmetoder var for forskellige.

Han var kæreste med Barn 2's mor, Vidne 15, i omkring 2 år, og de boede sammen indtil Barn 2 var omkring 6 måneder gammel. Mens de boede sammen, var Barn 2 meget lille, og Vidne 15 ammede hende, men han tog del i at passe hende, som man nu kan som far. Han husker ikke, om han gik på arbejde, el-ler om han gik hjemme i den periode. Barn 2 var stille og rolig, og hun sov om natten.

Hvis hun var urolig, lagde han hende på sit bryst, hvorefter hun faldt til ro. Barn 2 græd kun, når hun var sulten eller skulle have skiftet ble. Han husker ikke, om hun sov igennem om natten. Barn 2 var aldrig så syg, at de måtte til-kalde en ambulance eller tage hende på hospitalet. Han husker ikke helt, om han og Vidne 15 gik fra hinanden, da Barn 2 var 3, 4 eller 6 måneder.

Efter Vidne 15 og han var gået fra hinanden, havde han Barn 2 til samvær hver anden weekend. Efter han havde mødt Vidne 1, blev samværet gradvist øget, og i januar 2025 var Barn 2 hos dem halvdelen af tiden. Han var med til Barn 2's fødsel, men han var højt til stede ved et enkelt sundhedsplejerskebesøg. Han husker ikke, hvor længe Vidne 15 ammede Barn 2. Når han havde Barn 2 på samvær, gav han hende modermælkserstatning.

Da Vidne 1 var gravid med Forurettede, deltog han ikke i fødselsforberedelse, men han var med til selve fødslen. Han var på dagpenge, da Forurettede blev født, og det var han fortsat i januar 2025. Vidne 1 og han gik derfor hjemme sammen. Tiden efter fødslen var fantastisk. Han husker følelsen af at gå med sin guld-klump i armene. De gik ture med deres hund og Forurettede i barnevognen. Fami-lie og venner kom på besøg, og de besøgte deres forældre.

Deres hverdag var som en helt almindelig hverdag, når man er på barsel. De var gode til at hjælpe hinanden og give hinanden lidt luft, når der var behov herfor. Hvis Vidne 1 f.eks. skulle have lavet negle, var han alene hjemme med Forurettede, og hvis han skulle træne, var Vidne 1 alene hjemme med Forurettede. Forurettede var en meget nem baby, der sov godt. Han var kun utilfreds og skreg, når han var sulten.

Da Forurettede begyndte at få modermælkserstatning, fik han dog problemer med lidt ondt i maven, idet han fik luft i maven. I de situationer "cyklede" de med hans ben, så han kom af med luften i sin mave, og han blev så glad igen. Det var en metode, som deres venner, der havde børn, havde anbefalet dem. Han har aldrig oplevet, at Forurettede græd i flere timer. Det kan han i hvert fald ikke huske. Forurettede græd kun, hvis han var sulten eller havde ondt i maven.

Han bevarede roen, når Forurettede græd. Der var ikke noget, der kunne bringe ham ud af kurs med Forurettede. Selvfølgelig kunne man blive frustreret, når en

baby græd, men han bevarede fuldstændig roen udadtil. Når Forurettede græd, lagde han Forurettede på sit bryst, hvilket gjorde Forurettede helt rolig. Der var ikke situationer, hvor han var frustreret og blev nødt til at bede Vidne 1 om at tage sig af Forurettede.

Forurettede var Vidne 1's første barn, men Vidne 1 havde noget erfaring, da hun havde deltaget i pasningen af Barn 2, fra Barn 2 var 1 år. Vidne 1 var en fantastisk mor for Forurettede, og hun kunne mærke, hvis Forurettede var ked af det. De hjalp hinanden meget, så de begge kunne bevare roen, og de var gode til at tage over for den anden, hvis en af dem f.eks. havde en dårlig dag og havde brug for lidt luft.

Han drak ikke alkohol dagligt. Han røg lidt hash hver aften for at kunne slappe af og falde i søvn. Han røg også hash den 26. januar 2025. I perioden op til havde han røget hash dagligt i ½ - 1 år. Han har røget hash siden han var 15 år, men han har holdt længere pauser. Han har oplevet nogle ting i sit liv, der har givet ham mareridt, og han har derfor haft behov for at ryge hash. Der er tale om traumatiserende oplevelser af meget privat karakter.

Han er ikke blevet udredt for ADHD, men han formoder, at han har ADHD. Han har fået at vide, at han kan være meget oppe at køre, når han ikke har røget hash. Han røg hash for at slappe af.

Da han og Vidne 1 gik hjemme med Forurettede, var dagene meget ens, og der var ikke den store forskel på hverdage og weekender. De brugte dagene til at hygge sig sammen som familie. Søndagene brugte de altid til afslapning og hygge.

Søndag den 26. januar 2025 lavede de ikke noget specielt. Han spillede lidt computer, men det gjorde han også de andre dage. De spiste tidlig aftens-mad, og da han senere blev sulten igen, kørte Vidne 1 på McDonalds for at hente mad. Da hun kørte, sad han ved spisebordet og spillede computer, og Forurettede sad ved siden af ham i en babyindsats i en Tripp Trapp stol. Han spillede Counter-Strike og League of Legends med en ven. Han og vennen, som han spillede med, besluttede sig for i stedet at spille PlayStation, så hans kammerat Vidne 16 også kunne spille med. Tiltalte PlayStation var tilsluttet TV'et, og han gik derfor over til sofaen. Han tog Forurettede med og lagde ham ved siden af sig i Forurettedes babynest i hjørnet af sofaen. Forurettede var vågen og glad. Han tog et foto af Forurettede, hvor man kan se, at han smiler.

Han tændte sin PlayStation og fandt sit headset frem og tilgik vennernes gruppeopkald. Han husker ikke, hvad de skulle spille, og de kom aldrig i gang, idet Forurettede begyndte at græde. Forurettede havde ikke fået sin flaske, og han gik hen til køkkenet for at gøre en flaske klar. Klokken var lidt over 22.00, og han tænkte, at Forurettede kunne nå at få en flaske, inden han skulle have sin natflaske mellem midnat og klokken 1 om natten.

Han stod i køkkenet, der var en del af stuen, da Forurettede begyndte at skrike, fordi han var sulten. Han syntes, at det var synd for Forurettede, og han gik derfor hen til ham for at tage ham op. Forurettede lå i sin babynest. Han tog Forurettede op ved at holde med begge hænder om Forurettedes krop under Forurettedes arme og støttede Forurettedes nakke med fingrene i Forurettedes nakke. Han vendte sig rundt, og han faldt da i ledningen eller på grund af bordbenet. Da han vendte sig rundt og tog et skridt, faldt han mellem ledningen og bordbenet. Han faldt ved chaiselongen.

Han må være faldet i enten ledningen eller bordbenet, men det er svært at huske, fordi det ikke var en særlig sjov situation. Han stod mellem sofaen og bordet, og han vendte sig rundt og faldt. Han tog et skridt i retning mod spisebordet, før han faldt. Han faldt i det rum, der var mellem sofabordet, sofa-en og chaiselongen. Han tænkte ikke over, hvad han faldt over, da han bare lige pludselig stod med sit døde barn i armene.

Det var hans fod, der ramte noget, og han snublede af den grund, og han tænkte ikke over, om det var en ledning eller et bordben. Når han tænker til-bage, er han ikke sikker på, om det var det ene eller andet, der var skyld i, at han faldt i. Han var panikslagen, og det var et kæmpe traume. Hans fod ram-te noget, og han snublede forover med Forurettede.

Han mener, at Forurettede ikke ramte gulvet. Han faldt forover, og han mindes, at han faldt ned på begge knæ og albuer, og at hans arme var bøjede, så han på den måde holdt Forurettede fri af gulvet. Han gjorde alt, for at Forurettede ikke skulle ramme noget, og han holdt fast i Forurettede med sine hænder. Hans knæ og albuer ramte gulvtæppet, og han lagde ikke mærke til, om han havde slået sig. Han tænkte i situationen kun på Forurettede. Da han rejste sig op, så han, at Forurettede var helt rød i hovedet og ikke trak vejret, og at Forurettede ligesom var ved at miste bevidstheden.

Adspurgte om Forurettede gispede efter vejret, forklarede han, at han kunne se på Forurettedes mund, at han gispede efter vejret. Han lagde ikke mærke til andre forandringer. Han gik fuldstændig i panik, og han rystede Forurettede for at redde ham. Han holdt stadig Forurettede under hans arme, og han rystede Forurettede fra si-de til side ved at tage fat ved hans skuldre og på skift føre henholdsvis Forurettedes højre og venstre arm frem og tilbage.

Han tænkte i situationen ikke over, om han støttede Forurettedes hoved. Det ene-ste, han tænkte på, var, at hans søn ikke kunne trække vejret. Han var i fuld-stændig i panik og gjorde alt, hvad han kunne for at redde Forurettede. Forurettede var ved at miste bevidstheden, og Forurettede kunne ikke trække vejret. Han ved ikke, om han støttede Forurettedes hoved. Han ved ikke, hvor kraftigt eller hur-tigt, han rystede Forurettede ved at bevæge hans arme på den beskrevne måde.

Han var for helvede i panik. Han ved ikke, om Forurettedes hoved bevægede sig, mens han gjorde det, eller hvor lang tid han rystede Forurettede. Derefter døde

Forurettede i hans arme. Efter at han havde rystet Forurettede, begyndte Forurettedes ene arm at krampe, og Forurettede holdt så op med at trække vejret. Han sagde ”Forurettede, kom til dig selv”, hvorefter Forurettedes ene arm begyndte at krampe og bukkede sig ind mod Forurettedes krop. Forurettede blev derefter helt slap og døde.

Han løb ud ad døren og op til sin overbo, som han nærmest sparkede døren ind hos. Han holdt Forurettede i den ene arm, da han løb op ad trappen. Han var i strømpesokker, og han tænkte ikke på, hvordan han holdt Forurettede, da han var død. Han havde gjort alt, hvad han kunne for at redde Forurettede, og han var død.

Han mente, at overboen Vidne 3's kone, Vidne 2, var sygeplejerske, og det var grunden til, at han løb op til dem. Vidne 4 og Vidne 2 sov, og han råbte til dem, at Forurettede var død. Han gav Forurettede til Vidne 3, som gav Forurettede videre til Vidne 2. Vidne 3 ringede 112, og Vidne 2 lagde Forurettede på sofaen og begyndte at give ham førstehjælp. Det er det mest forfærdelige, han har prøvet i sit liv, og han løb rundt som en hovedløs kylling. Han var i panik, og han ved ikke, hvad han gjorde.

Han kan ikke se andre årsager end faldet til, at Forurettede gispede efter vejret. Der kan ikke være andre årsager. Han kan have klemmt Forurettede for hårdt, fordi han holdt fast i Forurettede, da han faldt. Han holdt fast i Forurettede, da han ville for-hindre, at Forurettede kom til skade. Hvis han ikke havde holdt godt fast på Forurettede, kunne Forurettede være røget ud af hans arme. Han mener ikke, at Forurettede ramte gulvet, men han er ikke helt sikker. Han faldt direkte ned på gulvet. Der var ikke tale om et fald i en glidende bevægelse. Det var et fald direkte ned på gulvtæppet. Han kan ikke huske, om der blev fundet skader på ham, men han faldt på et gulvtæppe, hvorfor det ikke var så mærkeligt, hvis han ikke havde skader.

Foreholdt personundersøgelseserklæring af tiltalte, udarbejdet på baggrund af en undersøgelse foretaget den 27. januar 2025 kl. 01.30, fil 1, side 1007, hvoraf fremgår, at han ikke ønskede at svare på, hvor læsion 4 – et stribefor-met brunligt snitsår på 0,6 cm på spidsen af højre 2. finger – stammede fra, forklarede han, at han ikke havde ønsket at svare, da han ikke vidste, hvor-dan skaden var opstået.

Adspurg om læsion 1, to næsten ophælede hudafskrabninger på højre under-arm, forklarede han, at han ikke ved, om de stammede fra faldet. Adspurg om læsion 6, ”på forsiden af højre knæ, et uregelmæssigt område med hudrødme, der målte 1,2 x 0,6” forklarede han, at det måtte stamme fra faldet. Han tænkte ikke på, om han havde ondt i knæene eller albuerne. Det var ikke det, der optog ham. Han tænkte kun på sin søn. Han er, således som han har forklaret, usikker på, om det var en ledning eller bordet, han faldt over.

Forevist kriminalteknisk fotomappe, gerningsstedsundersøgelse, foto 28, fil

1, side 112, forklarede han, at papkassen, som ses ligge gulvet, må være væltet, da den plejede at stå op. Han husker ikke, hvad der var i papkassen, men han tror, at der var noget i papkassen. Han ramte ikke papkassen i faldet, men den kan være væltet som følge af vibrationer i gulvet i forbindelse med hans fald.

Adspurgt vedrørende fundet af et ældre brud på Forurettedes kraveben, forklarede han, at han aldrig har slået Forurettede, og at han ikke har rusket Forurettede på et andet tidspunkt. Nytårsaften var de sammen med hans familie i sommerhus i Område, og hans hund hoppede på et tidspunkt op på Forurettede, der lå i so-faen. Hunden er en Old English Bulldog, der vejer 25-30 kg. Der er tale om en lille tyk hund. Forurettede lå i sin babynest i sofaen, da hunden hoppede op i sofaen og ramte Forurettede ved skulderen. Han husker ikke, om Forurettede sov eller var vågen, men han mener, at der kom et lille piv fra Forurettede. Forurettede skreg ikke voldsomt. De var mange mennesker til stede i sommerhuset den dag, og han mener, at han så det. På daværende tidspunkt tænkte han ikke på, at der kunne være sket noget med Forurettede af den grund, og det var heller ikke noget, han tænkte på, da han blev afhørt i starten. Det er noget, han først har tænkt over senere.

Sundhedsplejersken havde 4 dage før den 26. januar undersøgt Forurettede, og hun havde målt og vejlet ham uden tøj. Sundhedsplejersken havde ikke lagt mærke til noget, så det er derfor heller ikke så mærkeligt, at de ikke selv havde lagt mærke til det. Han og Vidne 1 fik et chok, da de fik det med kravebenet at vide. Han havde ikke tidligere klemt eller tabt Forurettede.

Adspurgt af forsvareren forklarede tiltalte, at han har passet Barn 2 alene fra hun var nogle måneder gammel. Hans forhold til Vidne 15 har svinget lidt, men de har i de seneste 4-5 år haft et godt forhold og har set hinanden som deformation. Han mødte Vidne 1, da Barn 2 var 1 år, og Vidne 1 og Barn 2 har det fantastisk sammen. Barn 2 ser fortsat Vidne 1. Vidne 1 og Vidne 15 har samarbejdet om Barn 2, mens han har været varetægtsfængslet. Vidne 15 har aldrig beskyldt ham for at have begået vold mod Barn 2.

Det gjorde ham mere rolig og afslappet, når han røg hash. Han havde røget hash den 26. januar 2025, og han var derfor helt afslappet. Han startede med at spille med Vidne 17, men da Vidne 16, der ikke har en computer, også gerne ville spille med dem, aftalte de at spille på PlayStation i stedet. Han talte med dem gennem sit head set, som han havde på det ene øre. Hvis han havde råbt, ville Vidne 17 og Vidne 16 have kunnet høre det.

Den eneste gang, de har fået passet Forurettede, var lørdag den 25. januar 2025, hvor hans mor passede Forurettede i nogle timer. Hans mor skulle have haft Forurettede til overnatning, men da Vidne 1 og han ikke kunne undvære Forurettede, valgte de at hente ham sent om aftenen.

Han var ikke i en presset situation eller irritabel i perioden op til det, der ske-

te den 26. januar. Han havde ikke tænkt over, at der kunne være sket noget med Forurettede på grund af hunden.

Han var til stede, når sundhedsplejersken var på besøg, bortset fra en enkelt gang, fordi han var syg. Sundhedsplejersken havde så sent som 4 dage før rost dem og Forurettede, og han havde bl.a. sagt, at de læste Forurettede godt, og at der var god øjenkontakt. Hun havde intet negativt at sige.

Han tror, at han i forbindelse med faldet ikke har støttet Forurettedes nakke helt, og at Forurettedes hoved "er smuttet" i faldet. Det er hans bud på, hvordan det kan være sket. Da han opdagede, at der var noget galt, skyndte han sig at gøre alt, hvad han kunne for at redde Forurettede. Det var muligvis en forkert beslutning at ruske Forurettede, men han gjorde det for at redde ham. Han løb efterfølgende straks ud i opgangen, da han ville gøre alt for at redde Forurettede. Han gjorde intet for at skjule noget.

Da han var blevet anholdt, afgav han forklaring til politiet, og i grundlovsforhøret afgav han også forklaring. Han har også efterfølgende afgivet forklaring til politiet.

Hændelsen har gjort Vidne 1 og ham endnu tættere. Vidne 1 besøger ham hver eneste uge, skriver breve til ham, og hun har giftet sig med ham. Der er ingen, der har vendt ham ryggen. Alle omkring ham har været støttende. Vidne 15 har også ladet Barn 2 besøge ham i arresten hver 3.- 4. uge.

Adspurgt af anklageren på ny og forespurgt, hvorfor det forhold, at Forurettede gispede efter vejret, fik ham til at ryste Forurettede, forklarede han, at alle ville gå i panik i en sådan situation, og at han ikke vidste, hvad han ellers skulle gøre. Han ville have gjort det samme, hvis en af hans venner havde mistet bevidstheden.

Tiltalte forklarede vedrørende forhold 2, at det var hans hash, der blev fundet i et tøjskab i lejligheden den 27. januar, og som efter det oplyste blev kontrolvejret til 67 gram. Han røg omkring 1 gram hash hver aften.

Tiltalte forklarede vedrørende forhold 3, at han var en del af Bandidos MC den 21. oktober 2024, hvilket han på daværende tidspunkt havde været i omkring halvandet år. Bandidos var inddelt i forskellige chapters, og han var tilknyttet Northland Chapter. Han havde på daværende tidspunkt en motorcykel. Det er ikke relevant for sagen, hvorfor han gerne ville være medlem, men det har han altid gerne villet, da han godt kunne lide at køre motorcykel. Bandidos var en motorcykelklub, som han var kommet i, siden han var et lille barn. Han kendte derfor dem alle som bekendte. Før Bandidos blev forbudt, havde de ugentlige klubmøder, og de spiste nogle gange sammen, og om sommeren kørte de mange ture sammen på deres motorcykler.

Han er ikke bekendt med, om der var regler for, at et klubmedlem skulle gøre, hvis et andet klubmedlem blev fængslet.

Forevist foto, fil ”forelæggelse” side 24, forklarede han, at det er et foto af ham, og at politiet tog det billede af ham den 21. oktober 2024. Han var ved Retten i Glostrup den pågældende dag, da han ville overvære et grundlovs-forhør, hvor flere personer skulle fremstilles. Han kom for at vise, at han støttede dem, der skulle fremstilles. Det er af samme grund, at tilhørerne i retten er til stede i dag. Han husker ikke navnene på dem, der skulle fremstilles, og han har heller ikke lyst til at oplyse deres navne. Blandt de personer, der blev fremstillet, var der medlemmer fra hans lokale chapter. Det var dem, han var der for at støtte. Deres navne er ikke relevante for sagen.

Forevist rapport af 17. februar 2025 angående sag om videreførelse af forbudt forening, fil 1, side 1152, forklarede han, at han hovedsagelig kom for at støtte Person 1 fra MC Northland, men at han også var der for at støtte de øvrige. Han fandt ud af, at de skulle fremstilles, da der var oplyst om anholdelserne i alle medier, og ingen kunne få kontakt til dem. Det var hans egen ide, at han skulle komme og støtte dem. Han var ikke sammen med nogen.

Forevist foto, fil ”forelæggelse”, side 22, forklarede tiltalte, at det var hans kasket. B’et på kasketten var ikke ”et signal” for Bandidos. B’et stod for ”Boston”, hvilket også stod i kasketten. Alle unge mennesker rendte rundt med de kasketter med ”B”. Politiet tog ikke hans kasket. Han mener ikke, at han har kasketten længere. Han går normalt altid med kasket. Han blev først sigtet for forholdet i november 2024. Han blev i retten, indtil dørene blev lukket i grundlovsforhøret. Derefter forlod han retten. Han er ikke længere medlem af Bandidos. Han stoppede for ca. 1 år siden.

Tiltalte har forklaret supplerende vedrørende for-hold 1, at han godt kan have rusket Forurettede både fra side til side og frem og tilbage. Det var hans intension at gøre det fra side til side, men han kan ikke afvise, at han også har gjort det frem og tilbage. Han har hele tiden været i tvivl om, hvordan han gjorde det, og han kunne godt have gjort begge dele. Det har han også forklaret til politiet.

Adspurgte af anklageren, hvorfor han på hovedforhandlingens første dag alene havde forklaret og vist, at han rystede Forurettede ved at tage fat i hans skuldre og på skift føre henholdsvis højre og venstre arm frem og tilbage, forklarede tiltalte, at han under afhøringerne løbende har forklaret, at han var i tvivl om, hvordan han ruskede Forurettede. Han ved ikke, hvorfor han kun forklarede om den ene måde, da han blev afhørt i retten.

Vidne 1 har som vidne blandt andet forklaret, at hun er gift med tiltalte, og at de har været sammen i 7 år og har boet sammen i næsten lige så lang tid. De har haft et rigtig godt forhold, men der har selvfølgelig været op- og nedture.

Hun har kendt Barn 2 fra Barn 2 var 1 år, og hun har taget Barn 2 til sig som var det hendes eget barn. Hun har opretholdt kontakten til Barn 2, mens tiltalte har været varetægtsfængslet. Tiltalte og Barn 2 har en rigtig god relation. Barn 2 ser meget op til sin far, og hun elsker ham højt og glæder sig altid til at se ham. Hun har aldrig set tiltalte være voldelig overfor Barn 2 på nogen måde. Hvis han havde været voldelig overfor Barn 2, ville hun ikke have fået et barn med ham.

Forurettede blev født ved et planlagt kejsersnit fredag den Dato 2024, og tiltalte var med til fødslen. De var på hospitalet frem til søndag, hvorefter de kom hjem. Tiden derefter var fantastisk. Hun lændede sig meget op ad tiltalte og spurgte ham til råds, da han havde prøvet det før. Han kunne besvare stort set alle hendes spørgsmål. De fik besøg af deres forældre, og de var og så på besøg hos forældrene. Hun havde Forurettede med til egen læge i midten af december, hvor lægen undersøgte Forurettede fra top til tå i afklædt tilstand. Lægen, som hun kendte godt, spurgte hende, hvordan det gik med Forurettede, og hun oplyste, at der kun havde været lidt problemer med mavesmerter, hvilket skyldtes overgangen til modernælkserstatning.

Sundhedsplejersken var også flere gange på besøg og på nær en enkelt gang, deltog tiltalte ved sundhedsplejerskens besøg. Sundhedsplejersken sagde, at de var fantastiske forældre og roste dem ved hvert besøg. Sundhedsplejersken havde været på besøg om tirsdagen før hændelsen, og sundhedsplejersken havde da klædt Forurettede af og havde målt og vejet ham, ligesom Sundhedsplejersken havde gjort ved de tidligere besøg. Sundhedsplejersken fik øjenkontakt med Forurettede, og Sundhedsplejersken syntes i det hele taget, at han var en dejlig dreng.

Hun syntes, at det ikke var en belastning at have en baby. Hun elskede det. Tiltalte og hun var rigtig gode til at deles om ansvaret, og når Forurettede græd, var det tit tiltalte, der tog Forurettede op og lagde ham på sit bryst for at trøste ham. Hun var aldrig nervøs for, at tiltalte skulle holde Forurettede for hårdt, og tiltalte var aldrig temperamentsfuld overfor Forurettede. Tiltalte var den blideste far og var meget stolt af Forurettede.

Den 26. januar 2025 adskilte sig ikke fra andre dage. Tiltalte og hun var sammen som de plejede og slappede af. Tiltaltes humør var som altid godt. Hun og Forurettede lå på sofaen, og tiltalte sad imens ved spisebordet og spillede computer. Tiltalte snakkede ind imellem til dem. Hun kørte på McDonalds for at hente mad, da tiltalte var blevet sulten. Det var altid hende, der kørte, da tiltalte ikke havde kørekort. Inden hun gik, lagde hun Forurettede i indsatsen i Tripp Trapp stolen ved spisebordet. Stemningen var helt normal.

Mens hun var på McDonalds, fik hun det mest forfærdelige telefonopkald fra tiltalte. Hun kunne i telefonen høre, at tiltalte var ulykkelig og var helt i panik. Han råbte, at hun skulle skynde sig hjem så meget, hun kunne, da Forurettede var døden nær. Hun skyndte sig hjem, hvilket var en køretur på omkring et

kvarter. Hun løb ind i opgangen, hvor hun mødte Vidne 3, der sagde, at hun skulle løbe op til dem, hvor Forurettede var.

Hun løb op i Vidne 3 og Vidne 2's lejlighed, hvor Vidne 2 var i gang med at give Forurettede hjertemassage. Tiltalte var da nede i deres lejlighed sammen Vidne 3. Forurettede reagerede på hendes stemme med små lyde, da hun talte til ham. Først derefter ankom ambulancefolkene. Hun fik lov til at køre med i ambulancen, men hun måtte ikke sidde sammen med Forurettede. De to reddere, der sad bag sammen med Forurettede, ydede ikke nogen behandling.

På hospitalet mødte hun efter kort tid tiltalte, der var helt ude af den. Desuden kom både hendes mor og tiltaltes mor og dennes kæreste ind på hospitalet.

Da hun var kommet hjem fra McDonalds, havde hun spurgt tiltalte, hvad der var sket, og han havde da fortalt, at han var faldet med Forurettede i sine arme. Mere nåede de ikke at tale sammen. Hun nåede ikke at tale med Vidne 2 og Vidne 3 om det skete. Hun blev samme nat sigtet og afhørt, men sigtelsen blev efterfølgende frafaldet. Da hun blev afhørt, sagde politiet, at tiltalte havde gjort Forurettede ondt.

Hun har under tiltaltes varetægtsfængsling dagligt skrevet breve til ham. Hun har aldrig tvivlet på tiltalte, men i starten var hun forvirret, da de ikke havde mulighed for at tale tingene igennem. Hun har aldrig tænkt, at tiltalte kunne have gjort Forurettede noget ondt, eller at han kunne finde på at gøre det, fordi han var verdens bedste far – også overfor Barn 2. Deres familier støtter dem og er kede af den situation, de er i. Hun har giftet sig med tiltalte, og de vil gerne have yderligere to børn sammen. Hun tror 100 procent på tiltalte.

Tiltalte er aldrig blev frustreret over, at Forurettede græd, og tiltalte var god til at bevare roen. Han gik ikke let i panik. I forhold til børn har hun kun en enkelt gang set ham gå i panik, og det var da et barn løb over vejen og var ved at blive kørt ned.

Da tiltalte ringede til hende, fortalte han ikke, at han var faldet. Det fortalte han hende først, da de var i lejligheden. De nåede ikke at tale om, hvor han var faldet eller hvordan. Derefter fik de ikke talt mere sammen – heller ikke på hospitalet.

Efter tiltaltes brev- og besøgskontrol var blevet ophævet, fortalte han hende, at han var faldet over enten sofabordet eller ledningen.

Hun blev afhørt af politiet den 27. januar 2024 kl. 03.30. Hun har efterfølgende gennemlæst rapporten af 28. januar 2024, der er et resume af diktafonoptagelsen, hvor passager i kursiv er ordrette gengivelser, og er kommet med rettelser, da der er en masse fejl i rapporten.

Foreholdt afhøringsrapporten af 28. januar 2024, fil 1, side 1050, hvoraf fremgår: ”Og idet jeg får udleveret min mad ringer Tiltalte helt panisk og grædende og bare siger ”Skynd dig hjem, skynd dig hjem, Forurettede trækker ikke vejret”, bekræftede vidnet, at det var sådan, det var foregået.

Foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 1050, hvoraf fremgår: ”Jeg prøver at få ud af ham, hvad der er sket, og siger han skal ringe 112. Af hvad jeg sådan kan få ud af ham, så er det....jeg kunne ikke finde ud af, om det var Forurettedes trip trap stol, eller om det var spisebordsbenet, han var snublet over, og så var han faldet med Forurettede. Jeg havde nemlig stillet Forurettedes trip trap stol over til Tiltalte, når han sad og spillede computer, fordi jeg bare lige skulle på McDonalds og hente noget mad.”, forklarede hun, at det godt kan passe, at hun har forklaret sådan til politiet.

Det ville give god mening for hende, hvis tiltalte var faldet over Tripp Trapp stolen. Det var hendes ræsonnement, fordi hun havde sat Forurettede over til spi-sebordet til tiltalte, da hun gik. Det var ikke noget, tiltalte havde sagt. Der var en masse fejl i gengivelsen af hendes forklaring i rapporten, og hun var senere inde til en genafhøring, hvor hun forklarede, at hun havde ræsonneret sig frem til, at tiltalte var faldet over Tripp Trapp stolen eller bordbenet.

Foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 1051, hvoraf fremgår: ”Det er nogen Tiltalte selv har sagt om faldet, og han har sagt det samme til sin mor, Vidne 14. Tiltalte har helt sikkert også sagt, at han er snublet / faldet over enten trip trap stolen eller spisestuebordbenet, men sigtede kan fortsat ikke huske, om Tiltalte sagde den ene eller den anden af de 2 ting til hende.” forklarede hun, at hun ikke havde talt med tiltalte om det, men at hun gættede på, at det var foregået sådan, fordi hun havde placeret Forurettede ved spisebordet.

Hun syntes, at ambulanceredderne var modbydelige overfor tiltalte og hende og dømte dem som forældre fra det tidspunkt, de trådte ind i lejligheden. De sagde ikke, at de havde en mistanke mod tiltalte og hende om noget straf-bart, men det var deres væremåde og måden, de talte til tiltalte og hende på, som gjorde, at hun følte, at de stemplede dem som forældre. Akutlægen havde samme tone og væremåde overfor dem.

Foreholdt, at Forurettede havde et ældre brud på kravebenet forklarede hun, at bruddet må være opstået, da deres hund hoppede op på Forurettede. Det skete både juleaften, og da de besøgte tiltaltes søster og hendes kæreste dagen før de skulle i sommerhus.

Juleaften kom hendes forældre og søster på besøg, og deres hund, der var begejstret for at se gæsterne, hoppede op i sofaen. Hunden ville hoppe over Forurettede, der sov i sin babynest, men hunden ramte Forurettede ved skulderen med bagbenene. Forurettede reagerede ved at give en lille lyd fra sig, men ikke andet.

De sov hos tiltaltes søster og dennes kæreste dagen før nytårsaften, hvor de

skulle i sommerhus. Forurettede lå da mellem tiltalte og hende på en sovesofa, da hunden hoppede op på Forurettede. Hun husker ikke, om Forurettede var faldet i søvn på det pågældende tidspunkt. Han blev ramt øverst omkring skulderen, men han reagerede ikke på det.

Hun har hørt, at der har været yderligere én episode, hvor der skete noget lignende. Hvis de havde troet, at der kunne være sket noget med Forurettede ved episoderne, var de gået til lægen. Forurettede er ikke blevet stødt ind i noget på noget tidspunkt, og der har ikke været andre situationer, hvor Forurettede kan være kommet til skade.

Tiltalte er en lidt dårlig taber, når han gamer, og det er hun også. Det er al-drig sjovt at tabe, men tiltalte fik ikke vredesudbrud og råbte ikke ad skær-men eller lignende, når han tabte. Han blev bare lidt irriteret.

Hun forlod kun i korte perioder hjemmet uden Forurettede. Når hun skulle have lavet negle, hvilket hun fik gjort en gang om måneden, var hun væk i halvdelen time. Ellers forlod hun kun Forurettede helt kortvarig f.eks. for at køre på McDonalds. Forurettede var kun en enkelt gang blevet passet af andre end tiltalte og hende. Det var den 25. januar, hvor han blev passet af tiltaltes mor.

Det var først var på hospitalet, at hun blev bekendt med, at Forurettede havde et ældre brud på kravebenet, og hun tænkte da med det samme, at det måtte være deres hund, der havde forårsaget skaden.

Foreholdt afhøringsrapporten af 28. januar 2024, fil 1, side 1052, hvoraf fremgår: *"Lægen kom ned til os, da vi var i venterummet ved traumestuen. Og hun fortæller så, at han havde nogle meget svære skader på sit hoved og sin hjerne, og at de så også havde fundet et brud på hans kraveben. Og jeg har jo så siddet og tænkt og tænkt og tænkt, hvor jeg ligesom ikke kan få det til at give mening, men om det så har en sammenhæng med, at hunden hop-pede op på ham, der hvor vi sov hjemme hos Tiltaltes søster. Der fik hun jo gået rundt oppe i hans "nest", hvor han lå i den. Men der var jo ikke nogen reaktion fra ham, så..."* forklarede hun, at det godt kan passe, at hun har for-klaret sådan til politiet, da hun blev afhørt om natten.

Foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 1050, hvoraf fremgår: *"Vidnet blev bedt om at prøve at huske så ordret som muligt, hvad Tiltalte sagde til hende, da han ringede. Han siger bare "Skat, skat, skat" til at starte med. Så siger jeg "Hvad er der, hvad er der? Og så kan jeg bare høre sådan pa-nikken i ham. "Forurettede, Forurettede, Forurettede" bliver han bare ved med at sige. Så siger jeg "Hvad sker der, fortæl mig hvad der sket? fordi han sagde jo ikke noget om, hvad der skete. Og så kan jeg bare høre endnu mere panikken i ham, og så er jeg bare sådan "Hvad sker der?" . "Han trækker ikke vejret, han trækker ikke vejret, han er helt slap" siger han så. "Skynd dig at kom-me hjem, skynd dig at komme hjem" . Jeg har ham i røret og siger "Ring til alarmcentralen, ring til ambulancen" så de kan komme. Og så tror jeg, det*

er Vidne 2, der ringer til alarmcentralen. Det tror jeg, for det er i hvert fald hende, der har telefonen, imens hun giver hjertemassage, for han er jo løbet op til dem med Forurettede, fordi hun arbejder i hjemmeplejen. For han vidste at hun... ”, forklarede hun, at hun har forklaret sådan til politiet.

Vidne 2 har som vidne blandt andet forklaret, at hun er overbo til tiltalte og Vidne 1. Hun har haft en god og almindelig naborelation til tiltalte og Vidne 1, og hun vil ikke betegne dem som tætte. Hun har talt lidt mere med Vidne 1 efter episoden i januar 2025. Hun har haft et godt indtryk af tiltalte og Vidne 1, og der har ikke været larm fra deres lejlighed.

Hun er uddannet social- og sundhedsassistent og arbejder i hjemmeplejen.

Den 26. januar 2025 var hendes mand, Vidne 3, og hun netop gået i seng, da tiltalte pludselig kom ind ad deres hoveddør, der altid var ulåst, og skreg ”hjælp, hjælp, hjælp”. Vidne 3 gik ud i gangen, og Vidne 3 kaldte straks på hende. Tiltalte stod i gangen og skreg, men da hun ikke havde sine briller på, kunne hun ikke rigtig se noget. Hun kunne mærke, at hun fik en baby i armene.

Tiltalte forlod lejligheden, hvorefter Vidne 3 og hun gik ind i stuen, og hun satte sig i sofaen med Forurettede, der kun var iført en ble. Forurettede var helt slap og var ikke ved bevidsthed, og han reagerede ikke, da hun pustede ham i ansigtet. Hun bad derfor Vidne 3 om at ringe 112. Da Vidne 3 havde fået kontakt med alarm-centralen, fik hun telefonen, og hun blev af alarmcentralen vejledt i at udføre hjerte-lunge-redning ved at puste tre gange i Forurettedes mund og trykke ham med to fingre 30 gange i brystet.

Hun lagde Forurettede på kanten af sofaen og trykkede først med sine pegefingre, men fik derefter at vide, at hun kunne holde med begge hænder rundt om ham og trykke med tommelfingrene, hvilket var lettere. Hun mener, at hun ikke fik at vide, hvor hårdt, hun skulle trykke. Hun trykkede ikke hårdt – kun et par centimeter ned.

Det var det eneste, hun blev bedt om at gøre, og hun havde inden de ringede 112 ikke gjort andet end at puste Forurettede i ansigtet. Hun havde ikke slået Forurettede i ryggen.

Foreholdt afhøringsrapport af 27. januar 2025, fil 1, side 496, hvoraf fremgår: ”Adspurg om at uddybe, hvordan hun havde lavet førstehjælp forklarede afhørte, at hun til at starte med havde slået spædbarnet på ryggen 5-6 gange med flad hånd inden de ringede 112. Hun havde herefter hold på barnets brystkasse med en flad hånd hvor hun kunne konstatere, at brystkas-sen ikke hævede sig, men at hun kunne mærke at hjertet slog,” forklarede hun, at hun ikke husker at have forklaret til politiet.

Foreholdt samme afhøringsrapport, hvoraf fremgår: ”Hun holdt herefter hånden foran munden, men kunne ikke mærke nogen vejrtrækning. Herefter

havde hun brugt hendes pegefinger og langfinger til at trykke på barnets brystben, idet hun var blevet instrueret i det af 112-operatøren.”, forklarede hun, at det godt kan passe, at hun har forklaret sådan til politiet.

Undervejs vågnede deres 9-årige søn desværre og kom ind i stuen, og hun bad ham om at gå tilbage til sit værelse. Tiltalte kom tilbage til lejligheden kort tid efter, at hun var gået i gang med at udføre hjerte-lunge-redning. Der-efter gik tiltalte og Vidne 3 lidt til og fra. Hun nåede ikke undervejs at få sine briller på. Hun lagde ikke mærke til, om Forurettede havde skader, og hun hørte ikke, hvad der var sket med ham. Hun koncentrerede sig alene om at få liv i ham. Hun ved ikke, om tiltalte fortalte, hvad der var sket.

Hun kunne efterfølgende se på varigheden af alarmopkaldet, at der var gået 13-14 minutter, fra der blev ringet 112 til ambulancen ankom.

Adspurgt af forsvareren forklarede vidnet, at der var meget lydt i ejendom-men, og at hun ikke havde hørt larm fra tiltalte og Vidne 1's lejlighed. Det var hendes indtryk, at tiltalte og Vidne 1 var kærlige forældre. Tiltalte havde stolt vist Forurettede frem for dem, og hun havde kun set tiltalte som en kærlig far.

Vidne 3 har som vidne blandt andet forklaret, at Vidne 2 og han er tiltalte og Vidne 1's overboer. Tiltalte og Vidne 1 var flyttet ind 1 ½ til 2 år før episoden, og i den periode havde tiltalte og han langsomt opbygget en relati-on, der nærmede sig et venskab.

Den 26. januar 2025 var han og hans kone, Vidne 2, lige gået i seng, da deres dør blev knaldet op. Tiltalte kom ind i lejligheden og skreg, som han aldrig har hørt nogen skrike før. Han gik ud i gangen, hvor tiltalte stod grædende og skrigende med Forurettede i hånden. Vidnet kaldte på Vidne 2 og gav Forurettede til Vidne 2. Forurettede gispede efter vejret, da tiltalte kom ind i lejligheden. Han rin-gede 112, hvorefter han gav telefonen til Vidne 2, så hun kunne yde førstehj-ælp. På det tidspunkt trak Forurettede ikke længere vejret. Han så ingen skader på Forurettede, og han lagde ikke mærke til andet.

Derefter forsøgte han at tage sig af tiltalte, der havde det meget dårligt med sig selv, fordi han var faldet med sit barn. Tiltalte løb frem og tilbage og vid-ste ikke, hvad han skulle gøre af sig selv. Vidnet talte med tiltalte både i lej-ligheden og i opgangen for at få ham til at slappe af. Samtidig måtte han også tage sig af sin søn, der var vågnet. Han forsøgte at berolige tiltalte ved at sige til ham, at han havde gjort det rigtige ved at komme op til dem, og at Vidne 2 havde styr på det og gjorde alt, hvad hun kunne. Det var vanskeligt at få til-talte talt ned. Han fik dog tiltalte talt lidt ned. Det var hans indtryk, at tiltalte havde bragende ADHD.

Tiltalte fortalte, at han var faldet med Forurettede, og at han var landet oven på Forurettede. Han var faldet i gulvtæppet i stuen eller ved det lave sofabord. Han er sikker på, at tiltalte sagde, at han enten var faldet i gulvtæppet eller over

sofabordet.

Foreholdt afhøringsrapport af 27. januar 2025, fil 1, side 501, hvoraf frem-går: ”Afhørte prøvede at tage sig af Tiltalte og afhørtes egen søn imens. Tiltalte forklarede afhørte efter et par minutter, at han var faldet i en ledning ved sofaen, imens han havde hans søn i favnen. Tiltalte vidste ikke om han var landet oven på sin søn, da han faldt, men herefter blev barnet livløs og var stoppet med at trække vejret.”, bekræftede han, at han har forklaret så-dan til politiet.

Han blev afhørt samme nat, og i dag husker han ikke, om tiltalte var faldet i gulvtæppet eller i en ledning. Det kunne meget vel have været i en ledning. Han husker, at tiltalte sagde, at han var faldet med sit barn, men ikke om det var i ledningen eller gulvtæppet. Han kan også sagtens have forklaret, at tiltalte ikke vidste, om han var landet oven på Forurettede. Han løb frem og tilbage mellem tiltalte og sin søn, der var 9 år og forsøgte at få dem begge til at bevare roen.

Da ambulancen ankom, råbte han til ambulanceredderne, hvor de skulle gå hen. Derefter overtog redderne det hele, og han sad imens sammen med sin søn på dennes værelse.

Da ambulancen var kørt, låste han sig ind i tiltaltes lejlighed for at hente tiltalte og Vidne 1's hund, som han luftede, og tog med op i sin lejlighed. Han gjorde ikke andet, mens han var nede i tiltalte og Vidne 1's lejlighed. I den tid, hvor tiltalte har været varetægtsfængslet, har han fået en tættere relation til Vidne 1, som han støtter.

Vidne 4 har som vidne blandt andet forklaret, at tiltalte er hans bedste ven, og at de var sammen dagligt eller i hvert fald flere gange om ugen i perioden op til episoden i januar 2025. Han besøgte tiltalte og Vidne 1 på hospitalet den dag, hvor Forurettede blev født. Efter Forurettedes fødsel fortsatte han med at komme i tiltalte og Vidne 1's hjem, og han så derfor jævnligt Forurettede. Han har ikke selv børn, men hans indtryk var, at Forurettede var en glad, sund og rask baby. Tiltalte tog sig godt af Forurettede og behandlede ham kærligt. Tiltalte var meget glad for og stolt af Forurettede.

Da tiltalte ringede til ham den 26. januar 2025 om aftenen, var han på vej i seng, og han besvarede først tiltaltes andet opkald. Det var svært at forstå, hvad tiltalte sagde, da tiltalte var meget ked af det og græd, men tiltalte sagde noget i retning af: ”Du er nødt til at komme. Forurettede er død. Vi skal på hospitalet nu.”

Vidnet boede højst 100 meter fra tiltalte, og han løb over til tiltalte, hvor der holdt en akutbil og en lægeambulance foran opgangen. Tiltalte havde ikke kørekort, og det var derfor vidnet, der kørte tiltalte og Vidne 1's bil. Han mødte tiltalte uden for opgangen, hvor tiltalte kom gående sammen med Vidne 3.

Han nåede ikke at tale med tiltalte, før de kørte. Tiltalte var meget ked af det, og han talte i telefon med Vidne 1 og sin mor under turen fra By 1 til Rigshospitalet, og han og tiltalte fik ikke talt sammen.

På Rigshospitalet henvendte de sig i receptionen, hvorefter de blev guidet ned til akutmodtagelsen, hvor ambulancen kom med Forurettede. Han blev på hospitalet, men han holdt sig i baggrunden, og han snakkede ikke med tiltalte. Tiltalte og Vidne 1 sad sammen og var dybt ulykkelige. Tiltalte fortalte, at han var faldet med Forurettede, og han brød sammen hele tiden, da han var så ulykkelig, og det gjorde det meget vanskeligt at forstå, hvad tiltalte sagde. Vidnet forstod alene, at tiltalte var faldet, men ikke hvor og hvordan.

Foreholdt afhøringsrapport af 27. januar 2025, fil 1, side 512, hvoraf fremgår: *"Undervejs i bilen forsøgte Vidne 4 at tale med Tiltalte, men det var meget svært idet Tiltalte græd meget og talte usammenhængende."*, bekræftede han, at han har forklaret sådan til politiet.

Foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 512, hvoraf fremgår: *"Tiltalte havde dog sagt noget med at han havde været alene med Forurettede, som lå og sov i lejligheden, mens Vidne 1 var kørt efter mad på Mc. Donalds."*, forklarede han, at tiltalte ikke havde sagt det direkte til ham, men havde fortalt det til sin mor, som tiltalte talte i telefon med. Han havde således alene overhørt det.

Foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 512, hvoraf fremgår: *"Forurettede var begyndt at græde, hvorfor Tiltalte havde taget Forurettede op til sig. Da Tiltalte gik rundt med Forurettede, kom Tiltalte til at sparke sin storetå ind i et bordben, hvorfor han var ved at falde. For at beskytte Forurettede, havde Tiltalte efter sig enen forklaring holdt godt fast i Forurettede, for ikke at tabe ham."*, forklarede han, at tiltalte også havde sagt sådan under telefonsamtalen med sin mor.

Foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 513, hvoraf fremgår: *"Afhørte kunne ikke huske om Tiltalte forklarede at han faldt eller ikke faldt med Forurettede i armene, men Tiltalte forklarede, at han på et tidspunkt stod med Forurettede i sine arme og holdt ham ud fra kroppen, hvor Forurettede var livløs. Tiltalte forklarede, til afhørte, at Tiltalte havde rusket Forurettede for at få liv i ham, men at Forurettede ikke rigtig vågnede."*, forklarede han, at tiltalte også havde sagt sådan under telefonsamtalen med sin mor, og at det i hvert fald var sådan, han havde forstået det.

Han forstod det således, at tiltalte havde sparket til et bordben, og han havde da nok selv tænkt, at tiltalte havde sparket sin storetå ind i bordet. Det var alt sammen noget, han overhørte i bilen, mens tiltalte talte i telefon. Det eneste, tiltalte fortalte direkte henvendt til ham, var, at han havde rusket Forurettede for at få liv i ham. Han kunne ikke få mere ud af tiltalte.

Tiltalte var medlem af Bandidos frem til, at Bandidos blev opløst. Vidnet har

ikke selv haft nogen relation til Bandidos og kendte ikke andre medlemmer end tiltalte. Den 26. januar 2025 hentede han ikke nogen effekter tilhørende Bandidos i tiltaltes lejlighed. Han ville heller ikke have kunnet gøre det, da politiet var på stedet. Han afleverede efterfølgende effekterne til Bandidos, fordi tiltalte ikke længere var medlem af klubben. Der var tale om bl.a. en vest, andet tøj og accessories. Han husker ikke, om han afleverede en kasket. Han afleverede i hvert fald ikke en sort kasket med et "B" på, da kasketten med "B" var relateret til en amerikansk fodbold eller baseball klub og ikke var en Bandidos-ting.

Da han den 27. januar 2025 kl. 00.41 fra sin SnapChat Profilnavn skrev: "*Min far går over og tager dine klub ting ? så de ikke tager noget*", var det for at forhindre, at politiet fjernede effekterne. Bandidos var ulovlig på det tidspunkt. Han kan ikke huske, hvornår effekterne blev fjernet. Hans relation til tiltalte har ikke ændret sig efter den 26. januar 2025.

Vidne 5 har som vidne blandt andet forklaret, at han er paramediciner, og at han den 26. januar 2025 kørte alene i en akutbil, da han blev sendt til Bydel, fordi der var mistanke om, at et 1 måned gammelt spædbarn havde fået hjertestop.

Han var den første, der ankom til stedet, og han blev råbt an af en person fra et vindue på tredje sal. Han samlede sit udstyr og gik ind i opgangen, hvor blev han modtaget af tiltalte, der fortalte ham, hvor han skulle gå hen. Da han kom ind i lejligheden, passerede han et værelse, hvor der sad en dreng på 6-8 år. Han fortsatte ind i stuen, hvor en kvinde var ved at give spædbarnet hjer-temassage på sofaen. Kvinden gav barnet kompression på brystkassen, og da han kom, slap hun barnet og lod ham overtage. Barnet lå på ryggen og var livløst og meget blegt. Barnet havde en utilstrækkelig vejtrækning, hvilket måtte betegnes som klinisk hjertestop. Barnets halsmuskulatur og mund be-vægede sig, men det var en ikke sufficient vejtrækning.

Han fandt sit udstyr frem og begyndte at ventilere barnet. Det gjorde han ved at holde en maske med en pose, der er tilsluttet en ilflaske med ren ilt, over barnets mund. Derefter lagde han masken for at give barnet brystkompressioner ved at holde rundt om barnets brystkasse med sine tommelfingre midt på brystkassen. Han trykkede brystkassen ca. 1/3 ned svarende til 3 cm. Det fortsatte han med, indtil den næste enhed ankom. Det var akutlægebilen, der var bemannet med en paramediciner, der var lægeassistent, og en anæstesilæge. Han overlod derefter ventilationen til anæstesilægen, og gjorde defibrillatoren klar og monterede censorer på barnet. Defibrillatoren kunne give stød og aflæse hjerterytmen.

Barnet havde en hjerterytme, der var hurtig, men normal, og derfor indstillede de hjertemassagen, men de fortsatte med at ventilere barnet med ren ilt, da barnet ikke trak vejret selv. Akutlægen havde besluttet at intubere barnet, men mens han ventilerede barnet, fik barnet en egen vejtrækning, og de pri-

oriterede derfor at køre hurtigt til Rigshospitalet frem for at intubere.

På det tidspunkt var ambulancen ankommet. Det var redderen, der kørte ambulancen til Rigshospitalet, imens akutlægen og paramedicinen sad bag sammen med barnet. Han kørte bag ambulancen i sin egen bil for at han kunne assistere, hvis der opstod en forværring i barnets tilstand. Han fulgte med hele vejen til Rigshospitalet, hvor akutlægen gav en mundtlig overlevering, da barnet blev afleveret til hospitalsteamet.

Da han trådte ind i stuen, spurgte han, hvad der var sket, men han fik ikke noget svar. Han spurgte ikke nærmere ind til noget, da han fokuserede på at redde barnet. Han var på det tidspunkt alene, og behandlingen var vigtigst, da barnet var i kritisk tilstand.

Først efter at barnet havde fået vejtrækning og havde fået det bedre, spurgte han tiltalte, hvad der var sket for bedst muligt at kunne understøtte behandlingen. Lægeassistenten og anæstesilægen fra akutlægebilen spurgte om det samme, mens de stod i stuen. Tiltalte forklarede, at han havde gået med barnet i lejligheden og havde ramt et møbel med sin fod, og at han i den forbindelse var faldet og muligvis var landet oven på barnet, som så blev livløst. Tiltalte tog herefter barnet op og rystede eller ruskede barnet for at få liv i barnet igen. Han husker ikke, om tiltalte brugte ordet ”ryster” eller ”rusker” .

Da han og de andre hørte tiltaltes forklaring, blev de i tvivl om, hvorvidt det var hele forklaringen, eller om der var sket noget andet og mere. Han var ikke overbevist om, at det var hele forklaringen på, at barnet var kommet i en sådan tilstand. Det var hans mavefornemmelse. Han havde set mange dårlige børn, og han forestillede sig ikke, at et barn, der havde været udsat for så lille et fald, ville komme i en sådan tilstand.

Barnet havde klinisk hjertestop og blødt fra næsen, da han ankom til stedet. Der var kun tale om lidt blod. Der var således ikke en skade i luftvejene. Han så ikke ydre skader på barnet, men så et blegt barn. Det var hans opfattelse, at tiltaltes forklaring om, hvad der var sket, ikke harmonerede med barnets tilstand. Det var imidlertid ikke noget, han sagde til tiltalte. Han gik ikke ind i en dialog med tiltalte om, hvad han mente om hans forklaring. Hans fokus var på barnet.

Han tolkede ikke tiltalte som værende oprevet eller panisk. Tiltalte var forholdsvis rolig at snakke med, da tiltalte tog imod ham i opgangen og også senere, da tiltalte fortalte, hvad der var sket. Han husker ikke, at der var nogle tilstedeværende, der var paniske. Det var en påvirket, men ikke panisk person, han talte med, da han talte med tiltalte.

Da han og hans kollegaer ikke var helt trygge ved, at tiltaltes forklaring udgjorde hele forklaringen på, hvad der var sket, kontaktede de deres vagtcentral, som tilkaldte politiet. De var stadig i lejligheden på det tidspunkt og var

ved at gøre klar til at gå til ambulancen.

Adspurgt af forsvareren forklarede vidnet, at det er deres pligt at kontakte politiet, hvis de har mistanke om, at et barn har været udsat for vold.

Det var barnets kliniske tilstand sammenholdt med det oplyste om, at barnet var blevet rystet eller rusket, samt at han ikke mente, at tiltaltes forklaring harmonerede, der gjorde, at politiet blev tilkaldt.

Vidne 6 har som vidne blandt andet forklaret, at han er gode venner med tiltalte. Han har kendt tiltalte siden 16-17års alderen, og de sås mindst to gange om ugen, også efter Forurettede var blevet født. Han har selv en søn, der var knap 1 år, da Forurettede blev født. Han var ikke til stede den på-gældende aften.

Tiltalte og Vidne 1 var virkelig gode forældre. Tiltalte håndterede Forurettede på en god måde, og tiltalte hjalp også vidnet, som er autist, i forhold til, hvordan man skulle håndtere et barn. Han har ikke set tiltalte håndtere Forurettede på en hård måde.

Han var også på besøg, når Barn 2 var hos tiltalte. Tiltalte var også en god far for Barn 2, og han legede bl.a. prinsesselege med hende. Forurettede var en glad dreng, der sagde lyde og smilte, men Forurettede kunne selvfølgelig også græde.

Han var sammen med tiltalte et par dage før den 26. januar 2025. Han så da Forurettede og kunne få en god øjenkontakt med ham. Der var ikke noget forandret ved Forurettede, som var helt som han plejede at være.

Adspurgt af anklageren forklarede vidnet, at tiltalte hjalp ham, da han selv blev far, og han og hans kæreste gik fra hinanden. Tiltalte vejledte ham om, at han skulle lære at styre sig og om, at det var bedst for sønnen, at vidnet og hans kæreste gik fra hinanden, da vidnet havde det svært med høje lyde og larm på grund af sin autisme. Tiltalte lærte ham at være en god far. Det var en sygeplejerske, der fortalte ham, hvordan man skulle holde en baby og om, at man skulle huske at støtte hovedet. Det var ikke noget, som tiltalte havde fortalt ham.

Han var en af de første, der så Forurettede på hospitalet, efter at han var blevet født. Tiltalte havde styr på det, herunder i forhold til at støtte hovedet, da det ikke var første gang, at tiltalte var blevet far. Han har aldrig set tiltalte blive frustreret, når han var sammen med Forurettede, og han bevarede roen, hvis Forurettede græd.

Tiltalte var en dårlig taber, når han spillede PlayStation. Han kunne sige, ”sådan noget møg, lort, og fuck” og lignende, men han blev ikke højtråbende og hidsig, og han var ikke en, som kastede med ting. Selvfølgelig kunne tiltalte blive sur og slå i bordet, men han havde ikke som sådan temperament.

Han og tiltalte har bevaret deres venskab, og han har besøgt tiltalte i fængslet. Tiltaltes kæreste har fortalt ham, at han nok skulle ind og afgive vidneforklaring.

Vidne 7 har som vidne blandt andet forklaret, at han er paramediciner, og at han har været tilknyttet præhospitalsindsats i 19 år. Han har kørt akutlægebil siden 2019, og han kørte sammen med en akutlæge, som var en uddannet anæstesilæge. De assisterede ambulancerne ved hjertestop.

Den pågældende aften fik de en melding omkring kl. 22-23tiden fra vagtcentralen om, at en 1 måned gammel dreng ikke trak vejret. De kørte med udrykning fra Herlev hospital, og det tog omkring 10 minutter at køre til By 1. Da de kom til adressen, var deres kollega Vidne 5 allerede på stedet.

De ankom til en mørk lejlighed. Han gik forbi et værelse, hvor en dreng sad på sengen. En kvinde tog imod dem og førte dem ind i stuen. Deres kollega Vidne 5 var i gang med at ventilere barnet og fortalte dem, at barnet havde hjertestop.

Han skulle sørge for, at der var vaskulær adgang til blodbanen og skulle bore en nål ind nederst i barnets lårbensknogle for at kunne give medicin. De vidste på det tidspunkt ikke, hvordan hjertet slog. Han satte nålen i, og han skulle derefter assistere akutlægen med at intubere. Barnet var da blevet ventileret til vejtrækning og havde derfor ikke brug for medicin.

De vurderede, at barnet var klar til, at de kunne køre til Rigshospitalet. Det var akutlægen, der havde det overordnede ansvar på stedet. De var det mest specialiserede team, og han var i ambulancen sammen med akutlægen, da barnet blev kørt til hospitalet.

Han talte ikke på noget tidspunkt med tiltalte. Han hørte, at tiltalte sagde, at han var faldet med barnet og landet oven på barnet, og at barnet så ikke trak vejret, og at han ruskede barnet for at få liv i det. Han husker, at han stod med ryggen til tiltalte, da tiltalte forklarede det. Han tænkte på det tidspunkt ikke nærmere over det, som tiltalte sagde, fordi han var ekstremt fokuseret på det lille barn, der havde hjertestop. Han hæftede sig ikke ved noget med hensyn til tiltaltes adfærd. Han sagde til sin kollega Vidne 19, som var "hans" læge, at han undrede sig over, at politiet ikke var sendt med fra starten, fordi det ikke var normalt, at et barn på 1 måned havde hjertestop.

Han så nogle blå mærker på barnets ben, da han lagde nålen. Han undrede sig over de blå mærker, som lignede mærker efter, at der var blevet taget hårdt fat. Der var ikke umiddelbart andre mærker på barnet. Han husker, at drengen selv trak vejret under køreturen til Rigshospitalet. Det var akutlægen, som gav en mundtlig overlevering på Rigshospitalet. De blev i ambulancen, hvis drengen skulle blive dårligere, men det blev barnet ikke.

Der var ikke noget på stedet, som gjorde ham mistænksom ud over de blå mærker på drengens ben.

Adspurgt af forsvareren forklarede vidnet, at man lagde nålen i låret ved at holde i benet og bore ned i knoglen med en boremaskine og herefter stikke nålen ind. Et sådant indgreb gav ikke et blå mærke, men gav selvfølgelig et stikmærke. Han borede i begge barnets lår.

Vidne 9 har som vidne blandt andet forklaret, at han er politibetjent og kørte almindelig patrulje i beredskabet, da han og hans kollega Person 2 blev bedt om at køre til Rigshospitalet. De kørte på det tids-punkt i den nordlige del af kredsen tæt på By 1. De fik en melding om, at en ambulance havde ringet og oplyst, at der var noget mistænkeligt med hen-syn til skader på et spædbarn. Da de ankom til Rigshospitalet, mødte de ind-satslederen fra politiet, som oplyste, at de skulle afhøre ambulancepersonalet. Efter han havde afhørt vidnerne, kom en overlæge ud og fortalte, hvad de havde observeret af skader, og at der var en gammel skade i form af et bræk-ket kraveben.

Han og hans kollega blev bedt om at være til stede i pårørenderummet og ha-ve fokus på, at ingen forlod stedet, da der var noget mistænkeligt, og der måske skulle foretages anholdelse. Tiltalte fik at vide, at han var mistænkt, inden han gik ind i pårørenderummet. Familien i pårørenderummet var dybt berørt. Tiltalte bevægede flere gange sine hænder frem og tilbage foran sig, mens han sagde, at han havde prøvet at ruske barnet.

Der var en stor frustration over, at politiet var til stede, og de forsøgte at forholde sig så passivt som overhovedet muligt. Tiltalte og hans kammerat var frustrerede over politiets tilstedeværelse, og at indsatslederen havde vejledt dem om deres ret til ikke at udtale sig grundet mistanken.

På et tidspunkt blev det besluttet, at tiltalte skulle anholdes, og tiltalte blev anholdt uden for rummet af en anden patrulje. Vidnet deltog ikke i anholdelsen og blev i rummet efter anholdelsen. Han overhørte i rummet, at tiltaltes kæreste, Vidne 1, fortalte sine forældre, at tiltalte havde forsøgt at ruske bar-net. Han var ikke inde over, at Vidne 1 blev sigtet. Han og hans kollega regist-rerede med cpr-nr. de personer, der var til stede i pårørenderummet. Han husker ikke i dag deres navne. Han og kollegaen var på hospitalet i et par ti-mer. Derefter blev de afløst af efterforskerne.

Vidne 8 har som vidne blandt andet forklaret, at han er politibetjent og kørte i beredskabet i januar 2025. Han var mødt på arbejde kl. 23.00, og han og hans makker blev straks bedt om at køre til Rigshospitalet, fordi poli-tiet havde modtaget en melding om et mistænkeligt forhold med et spædbarn. De fik at vide, at der var mistanke om, at barnet havde været udsat for vold, og at forældrene var mistænkte. De kørte med udrykning til Rigshospitalet.

Køreturen varede omkring 15-20 minutter.

Da de ankom til Rigshospitalet, gik de til en traumestue, hvor en mand og en kvinde sad og var meget kede af det. De rettede henvendelse til dem og forklarede, at de var fra politiet og spurgte, hvem de var. De fik at vide, at det var tiltalte og hans kæreste. På det tidspunkt havde de ikke mange oplysninger om sagen. De var den første patrulje, der var fremme, og de havde alene fået at vide, at ambulancepersonalet havde vurderet, at der var noget mistænkeligt, og at de skulle sikre stedet. Imens de var der, kom der mange pårørende, venner og bekendte, og de anmodede derfor om assistance.

Han foretog alene afhøring af en paramediciner. På stedet var indsatslederen, en assistent og yderligere 6 beredskabsbetjente. Det var indsatslederen, som besluttede, at tiltalte skulle anholdes. Han var ikke med til anholdelsen, men han overværede den, da han stod 3 meter derfra. Han havde ingen anden kontakt med tiltalte eller Vidne 1. En anden patruljebil kørte tiltalte til retsmedicinsk, og han og hans kollega kørte med som assistance.

Vidne 10 har som vidne blandt andet forklaret, at hun er uddannet sygeplejerske og sundhedsplejerske. Hun har været sundhedsplejerske i 8 år, og før da arbejdede hun som sygeplejerske i mange år. Det er en sundhedsplejerskes opgave at vurdere børns trivsel og udvikling. I januar 2025 var hun som sundhedsplejerske tilknyttet tiltalte og Vidne 1. Som sundhedsplejerske beskæftigede hun sig med gravide, spædbørn og børn op til 9. klasse. Det var et lovkrav, at forældre skulle tilbydes en sundhedsplejerske, som kunne følge barnet og dets udvikling, og som kunne vejlede og hjælpe forældrene.

Hun var 3 gange på besøg hos tiltalte og Vidne 1, så vidt hun husker. Det allerførste sundhedsplejerskebesøg, havde en anden sundhedsplejerske stået for. Det var et besøg, der oftest fandt sted, når barnet var 4 til 6 dage gammel. Den pågældende sundhedsplejerske overgav derefter Forurettede til hende, og hun aflagde det første besøg hos Vidne 1 og tiltalte, da Forurettede var omkring 10 til 12 dage, andet besøg, da han var 3 til 4 uger og sidste besøg, da han var 8 til 10 uger.

Foreholdt kontinuationsnotat af 3. december 2024, fil 1, side 141, forklarede vidnet, at det godt kan passe, at hendes første besøg fandt sted den dag. Ved det første besøg, hvor kontakten blev etableret, skulle hun undersøge, måle og veje barnet. Hun skulle vurdere barnets styrke, motorik og øjenkontakt, og om barnet reagerede på lys, lyde og berøringer. Hun foretog en grundig undersøgelse af barnet, og hun rådgav og vejledte forældrene.

Forurettede var en meget fin og velskabt dreng. Der var ingen skader. Hun tjekkede også kravebenet ved det første besøg, og alt var fint. Det var ved det første besøg, at barnet blev undersøgt mest grundigt. Ved de senere besøg tjekkede hun ikke kravebenet som sådan, men hun påså, om der var symmet-

ri, og om barnet havde ondt, ligesom hun vurderede barnets motorik og styrke.

Ved det første besøg var begge forældre til stede. Under besøget talte hun med tiltalte om, hvordan det var at blive forældre og om, hvordan de første dage var gået. Hun sagde henvendt til tiltalte, at man skulle hjælpe hinanden, og at han skulle støtte op om amningen. Tiltalte var interesseret og nærværende og lyttede til det, som hun sagde. Der var god øjenkontakt mellem hende og tiltalte. Mens hun vejede og målte Forurettede ved spisebordet, mener hun, at tiltalte sad og så fjernsyn, som kørte under hele besøget. Efterfølgende sad hun i sofaen sammen med tiltalte og Vidne 1 og talte med dem, og tiltalte var da igen nærværende.

Vidnet blev foreholdt afhøringsrapport af 28. januar 2025, fil 1, side 544, hvoraf fremgår: ”*Afhørte fik oplæst sin forklaring, som hun godkendte mundtligt.*”, og vidnet forklarede hertil, at det var korrekt.

Vidnet blev foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 539, hvoraf fremgår: ”*Tiltalte virkede en smule fraværende, han kiggede ofte i sin telefon, og talte i telefon, mens afhørte var der. Tiltalte lyttede til, hvad afhørte sagde, men der var måske ikke så meget øjenkontakt. Afhørte lagde ikke mere i det, da de (Vidne 1 og sundhedsplejerske) også talte om ting omkring fødslen og amning.*”. Vidnet forklarede hertil, at det godt kan passe, at hun har forklaret sådan, men at tiltalte lyttede, når hun sagde noget, der var vigtigt.

Hun vejledte forældrene om Sundhedsstyrelsens anbefalinger om, at barnet ikke må sove på maven og ikke må have det for varmt, og at barnet så hurtigt som muligt skal trænes i at ligge på maven for at styrke nakkemuskelaturen.

Hun så på, om forældrene holdt barnet korrekt, og Forurettede blev holdt fint. Hun mener, at hun ved et af besøgene så, at tiltalte holdt Forurettede. Hun mener, at det var ved det sidste besøg.

Foreholdt kontinuationsnotat af 21. januar 2025, fil 1, side 143, forklarede vidnet, at det godt kan passe, at det andet besøg var den 12. december 2024. Ved et af besøgene, muligvis det andet besøg, mødte hun tiltalte med hunden, da hun var på vej op ad trappen. Da tiltalte kom tilbage efter at have luftet hunden, gik han ind i soveværelset for at sove. Det var et kortere besøg, og hun talte kun med Vidne 1. Ved besøget havde hun primært fokus på, om drengen trivedes og udviklede sig. Barnet sov godt, og alt var fint. Vidne 1 sagde ikke så meget.

Hun sagde under et af besøgene til Vidne 1, at hun var vant til, at nybagte forældre kontaktede hende meget i starten, og at hun og tiltalte ikke kontaktede hende så meget. Det var hendes indtryk, at der ikke var noget, som Vidne 1 var i tvivl om, og hun tænkte, at det skyldtes, at de fik råd og vejledning fra

andre, og at de havde erfaring med små børn, fordi tiltalte havde en datter i forvejen. Hun tog det som udtryk for, at de havde styr på det, og alt gik jo godt.

Ved det tredje besøg, som fandt sted den 21. januar 2025, var begge forældre til stede. Hun vurderede barnets udvikling, og om barnet udviklede sig alderssvarende. Ved det tredje besøg var der ekstra fokus på kontakten, og om barnet kunne smile og sige lyde. Forurettede sagde lyde og smilte, og han reagerede positivt i kontakten med forældrene. Alt var som det skulle være.

Ved det tredje besøg lavede hun en efterfødselsscreening og talte med forældrene om det. Forældrene havde fået udleveret skemaerne på forhånd, og under besøget talte de om forældrenes besvarelser. Hun havde givet forældrene skemaet i det forrige besøg. Ingen af forældrene scorede særligt højt.

Hvis der var en høj score, kunne det vise, at forældrene var pressede. Selvom Vidne 1 og tiltalte ikke scorede højt, havde de alligevel en snak om det at være forældre. Hvis der var en score over 12, kunne det være tegn på en efterfødselsreaktion. Hvis scoren var under 12, var der som udgangspunkt ikke en bekymring. Hun mener, at Vidne 1 og tiltaltes score lå mellem 0 og 2. Det var meget forskelligt, hvilken score, forældre havde.

Det var hendes indtryk, at tiltalte havde det godt, men han havde noget slid-gigt i hænderne, og han måtte af den grund tage smertestillende medicin, og han havde PTSD. Det blev oplyst, at der havde været nogle udfordringer med den store piges mor tilbage i tiden. Men i forhold til familielivet og den lille dreng gik det godt. I situationen syntes hun, at tiltaltes score virkede passende.

Det var tiltalte selv, der fortalte, at han havde PTSD. Hun havde tidligere spurgt ind til sygdomme i familien, og tiltalte havde da sagt, at han havde oplevet en masse lort tidligere i sit liv. Hun gik op i, om det var noget, han havde bearbejdet. Det havde han ikke, men han gav udtryk for, at det at have fået et barn havde ændret alt i en positiv retning. Hun vejledte tiltalte om de tilbud, som hans kommune havde, i relation til PTSD.

Forældrene havde sagt, at de ikke røg. Hun havde ikke spurgt ind til misbrug af euforiserende stoffer. Hun havde på baggrund af tiltaltes oplysninger fået det indtryk, at tiltalte tidligere havde taget stoffer, men at det lå noget tilbage i tiden. Hun vidste ikke, at tiltalte røg hash dagligt.

Det var hendes indtryk, at Vidne 1 var en stille type, der måske også var lidt genert. Hun var sød, venlig og imødekommende, men hun sagde ikke så meget. Hun tænkte, at Vidne 1 ikke havde brug for så meget vejledning. Hun følte, at Vidne 1 og tiltalte var trygge ved hendes besøg.

Lejligheden var helt normal, og der var ryddet op og rent og pænt. De var al-

tid i stuen, og dørene til de andre værelser var altid lukkede, og hun så derfor ikke værelserne. Hun undersøgte drengen ved spisebordet, hvor der lå en puslepude. Hun så ikke puslepladsen. Hun spurgte ikke, om hun måtte se de andre værelser.

Anklageren foreviste fotos af plantegning af lejlighed, fil 1, side 85, foto af stuen, fil 1, side 103, foto af værelse, fil 1, side 89, foto af børneværelse, fil 1, side 94, og foto af soveværelse, fil 1, side 97, og vidnet forklarede hertil, at der ikke så sådan ud, når hun var på besøg. Det var ikke det indtryk, hun fik af lejligheden. Der var fuldstændigt ryddet op i stuen ved hendes besøg, og hun så som nævnt ikke de andre værelser.

Hun syntes, at hun havde en god relation til Vidne 1 og tiltalte. Hun var dog i tvivl om, hvorvidt de ville have rakt ud til hende, hvis der havde været noget.

Der var ikke noget, der bekymrede hende, og hun ville i så fald have noteret det ind i journalen.

Adspurgt af forsvareren forklarede vidnet, at forældrene ved det sidste besøg havde siddet med Forurettede og haft øjenkontakt med ham, og at hun havde rost forældrene for den gode kontakt, de havde med Forurettede. Den øjenkontakt, de havde med Forurettede, var fuldstændig som den skulle være.

Der var ikke på noget tidspunkt, at hun mistænkte, at Forurettede var udsat for fysisk vold. Der var ingen røde flag.

Vidne 11 har som vidne blandt andet forklaret, at hun er konstitueret statsobducent. En statsobducent udfører kliniske retslægelige undersøgelser af levende og retslægelige obduktioner af døde. Statsobducenten har det overordnede lægelige ansvar for fagligheden af det arbejde, der udføres, og at det udføres i henhold til akkrediterede standarder.

De retslægelige undersøgelser eller obduktioner udføres af en undersøgende læge, der typisk er en yngre speciallæge i retsmedicin eller en læge under uddannelse til speciallæge i retsmedicin. Der vil endvidere altid være tilknyttet en supervisor. Personundersøgelser udføres hele døgnet af den læge, der har forvagten, og hvis undersøgeren er en yngre og mindre erfaren læge, kan supervisoryn også være til stede. Obduktionerne udføres i dagtimerne, og her vil supervisoryn være med til at lægge strategien for, hvordan obduktionen skal foretages og vil løbende blive inddraget. Hun har selv udført omkring 500 obduktioner som undersøgende læge, og hun har haft ansvaret for omkring 1.000 obduktioner som supervisor.

Hun forklarede vedrørende hjernen, at kranieknoglen, også kaldet hjerneskallen, ligger under huden. På indersiden af hjerneskallen findes den hårde hjernehinde, der er blødt bindevæv, som har en lidt fast hinde, der er vokset lidt sammen med kranieknoglen.

Det rum, der dannes under kranieknoglen og den hårde hjernehinde, kaldes for kraniekassen. Hjernen udfylder næsten hele kraniekassen, men hulrum-met, der er få millimeter, er fyldt med rygmarvsvæske. På selve hjernen sidder den bløde hjernehinde, der er spindelvævsagtig, og smyger sig rundt om hjernen. Hjernehinden er blød og eftergivende. Hjernen svæver i hjernekas-sen, men er samtidig fastgjort med blodkar til den hårde hjernehinde.

Der er anatomisk set ikke forskel på opbygningen af den voksne hjerne og hjernen på et to måneder gammelt spædbarn, men spædbarnets kranieknogler er endnu ikke helt sammenvokset og er derfor mere eftergivende end hos en voksen. Der vil således også være et hulrum mellem kranieknoglen og den hårde hjernehinde på et spædbarn.

Et to måneder gammelt spædbarn kan ikke holde sit forholdsvis tunge hoved, da dets nakke- og kropsmuskulatur endnu ikke er veludviklet. Barnet skal først træne sin muskulatur, hvilket barnet bl.a. gør ved at ligge på maven.

Obduktionen blev foretaget den 3. februar 2025. Det var politiet, der rekvirerede en retslægelig obduktion. Når politiet rekvirerede en obduktion, medsendte de i den forbindelse sagsakter, og der forelå f.eks. typisk en hændelsesrapport, som beskrev, hvad der var sket ved hændelsen. Såfremt politiet var i besiddelse af lægelige oplysninger, ville disse også være vedlagt, men ofte tilgik de lægelige oplysninger først efter obduktionen. De lægelige oplysninger ville da blive inddraget i den endelige obduktionserklæring.

Det fremgår af obduktionserklæringen, at politiet havde oplyst bl.a., at barnet forud for sin indlæggelse angiveligt havde været alene med sin far, hvor faren var snublet med barnet, som han holdt i strakte arme, at faren rejste sig op med barnet, og da konstaterede, at barnet gispede efter vejret og blev ukontaktfar, hvorefter faren rystede barnet. Disse oplysninger dannede rammen for deres undersøgelse, herunder i forhold til, hvad de skulle være opmærksomme på.

Politiet havde endvidere vedlagt oplysninger fra egen læge, hospital og sundhedsplejerske, og det fremgik heraf bl.a., at fødslen var sket ved et ukompliceret kejsersnit, hvilket ikke gav dem anledning til at mistænke, at der skulle være opstået skader i den forbindelse. Det fremgik desuden af akterne fra politiet, at familiens hund omkring nytår var hoppet op på barnet, der lå og sov i en babyneest i en seng.

Det fremgår af konklusionen i den foreløbige erklæring af 21. februar 2025, at der blev fundet forskellige tegn på vold. Vold er en betegnelse, som de anvender for alle læsioner, der er opstået ved en ydre påvirkning – f.eks. en skramme – og det siger ikke noget om, hvordan skaden er opstået.

Der blev fundet desuden fundet skader, der stammede fra behandlingen, her-

under et blodårekateter over venstre nøgleben, på højre håndryg og i begge lysker samt væskeophobning i pungen.

Der blev på kroppen fundet en række underhudsbloodninger, der formentlig havde noget at gøre med den hændelse, der havde fundet sted, men som ikke var livstruende skader. En underhudsbloodning er det, man i daglig tale kalder et blå mærke. Underhudsbloodninger kan være af forskellig farve. Underhudsbloodninger kan være over røde, violette og blå og efterhånden, som de bliver ældre, bliver de mere grønne og gullige, hvorefter de forsvinder. Hvis der er større fedtlag, kan mærket være skjult og først blive synligt efter et par dage, hvorimod det på det tynde fedtlag ved kraniet, vil blive synligt med det samme.

De fandt blodansamlinger under den hårde hjernehinde over begge isse-/nakkelapper, der var forårsaget af bristning af små kar, der var blødt ind i hulrummet mellem den hårde og den bløde hjernehinde. Der var bloodninger fra den øvre del af hjernen fra isselappen, der er i midten, til bagtil ved nakken – bloodningerne strakte sig således fra den forreste del af hjerne til ned på bagsiden af hovedet.

Der blev endvidere fundet blodudtrædninger mellem de bløde hjernehinder over begge pandelapper. Det skyldtes, at hjernen havde bevæget sig frem og tilbage inde i hjerneboksen og var stødt mod indersiden af pandeknoglen, hvorved der var opstået bloodning. Dette sås typisk, hvis hovedet havde bevæget sig frem og tilbage.

Læsionerne var friske til af nyere dato og kunne meget vel være opstået på det oplyste hændelsestidspunkt.

Den påviste væskeopstemning i hjernen kunne være følger efter traumet. Når hjernen udsættes for et traume, sker der nogle mikroskopiske skader i hjernehinden, der får hjernen til at producere væske, hvilket fører til en væskeophobning, der medfører, at hjernen bliver større end hjerneboksen, og hjernen bliver herved presset, hvilket til sidst vil medføre døden.

Vidnet blev foreholdt konklusion i den foreløbige obduktionserklæring af 21. februar 2025, side 3, fil 1, side 351, hvoraf fremgår: ”*Ved ruskning af børn i undersøgtes alder kan der, i forbindelse med voldsom bevægelse af hovedet i forhold til kroppen, ske over rivning af de små blodkar under den hårde hjernehinde, medførende blodansamling under den hårde hjernehinde. Blodudtrædninger mellem de bløde hjernehinder kan opstå ved anslag af hjerne mod indersiden af kraniet, herunder ved fald med anslag mod kraniets modsidige side, såkaldt contre-couplæsion, eller ved direkte vold mod samme område, såkaldt couplæsion. Der påvistes ingen blodudtrædninger i bløddelene over kraniet, som det kan ses ved direkte vold mod et område, som ved slag eller anslag.*”

Vidnet forklarede hertil, at hvis man rusker et barn i den alder, vil man typisk have fat i barnets overkrop, arme og mave, hvorved barnets hoved vil flyve frem og tilbage. Hjernen vil også flyve frem og tilbage, og bevægelsen være asynkron i forhold til kranieknoglen, som hjernen vil slå mod.

Det var skader, man kunne se ved ruskning, men skaderne kunne også opstå ved en direkte ydre påvirkning, f.eks. barnet havde slået hovedet på vej ned eller var blevet slået i hovedet, men i disse tilfælde ville man typisk se skader på huden eller en hævelse eller blåt mærke, hvor barnet havde ramt underslaget eller var blevet ramt, og dette havde barnet ikke her.

Vidnet blev videre foreholdt fra foreløbige obduktionserklæring af 21. februar 2025, side 3, fil 1, side 351: *”Det skønnes, at de påviste blodansamlinger under den hårde hjernehinde og blodudtrædninger mellem de bløde hjerne-hinder snarest må antages, at være opstået ved moderat stump vold, muligt ved rusken (ruskevold), såkaldt ”abusive head trauma”, muligt med anslag mod blødt, fast underlag. Idet der ikke er påvist læsioner bløddelene over kraniet, skønnes det mindre sandsynligt, at de påviste læsioner kan være opstået ved fald og/eller anslag mod hårdt underlag, om end dette ikke helt kan udelukkes.”*

Vidnet forklarede hertil, at når der er anført, at det ”snarest må antages”, betød det, at de vurderede det som overvejende sandsynligt, at skaderne var opstået ved ruskevold, men at de ikke kunne udelukke, at skaderne var sket ved anslag mod blødt fast underlag, i det der kunne være forhold, som de ikke var blevet oplyst om. Af samme grund udtaler de i retsmedicinske erklæringer aldrig, at det skyldes det ene eller andet, da der altid vil være en usikkerhed, medmindre der f.eks. foreligger videooptagelser af hændelsen.

Det fremgik af hospitalsjournalen, at der under indlæggelsen blev foretaget en øjenbaggrundsundersøgelse, der viste aldersvarierende blødninger i øjenbaggrunden. Blødningerne var placeret på bagsiden af øjeæblet, hvor synsnerven er hæftet til hjernen. Sådanne blødninger opstår typisk ved ruskevold, idet hjernen kommer i svingninger, og øjet sidder fast i øjenhulerne. Der opstår herved et træk i hæftningerne, hvor synsnerven er hæftet til hjernen, hvilket forårsager blødningerne. Det er ikke tilstrækkeligt med en enkelt bevægelse. Det skal gøres nogle gange. Der skal være tale om kontinuerlige ruskebevægelser op og ned, hvor hjernen kommer i svingninger. Det er vanskeligt at sige, hvor hårdt det skal gøres, men der skal være tale om en hurtigere bevægelse, for at hjernen kommer i tilstrækkelige svingninger. Det er vanskeligt at sige, hvor mange gange, der skal være til, men det skal være mere end en gang.

Vedrørende de påviste blodansamlinger under den hårde hjernehinde og blodudtrædningerne mellem de bløde hjernehinder forklarede vidnet, at da der ikke er påvist læsioner i bløddelene over kraniet, har de skønnet det mindre sandsynligt, at de påviste læsioner kunne være opstået ved fald og/eller an-

slag mod hårdt underlag, om end dette ikke helt kan udelukkes.

Skaderne kunne være opstået ved et enkelt fald eller anslag, men ved skader efter et fald, vil man forvente at se ydre og indre skader på bagsiden af hovedet, hvilket de ikke fandt. Hvis man f.eks. falder bagover og slår nakken, vil hjernen slå op imod pandelappen, hvilket vil forårsage en blødning, men der vil da også være en underhudsblødning i huden i nakken og en blødning samme sted i nakkelappen.

Deres forventning ville være den samme, hvis der var tale om et fald på et almindeligt gulvtæppe, men det kunne gøre en forskel, hvis der var tale om et meget tykt gulvtæppe.

Forevist et billede af gulvtæppet i tiltaltes stue, fil 1, side 114, forklarede vidnet, at hun ikke ud fra billedet kan udelukke, at der ikke ville opstå hudlæsioner i forbindelse med et fald på tæppet, men at det er ret usandsynligt. Selvom der ikke opstod en hudlæsion, ville de forvente at se en læsion på hjernens inderside, hvor hovedet havde ramt, hvilket ikke var påvist, samt på den anden side af hjernens inderside – dvs. nakkelapperne. Der blev alene påvist læsioner i pandelapperne.

Der blev endvidere påvist et brud af ældre dato i den yderste tredjedel af venstre kraveben. Hos et to måneder gammelt spædbarn kunne det være opstået ved træk i armen – f.eks. ved et pludseligt løft i armen, hvorved kroppen blev løftet fra underlaget. Den brudtype kunne også opstå som følge af en ulykke, f.eks. et fald, hvor armen kom i klemme, eller i forbindelse med, at man greb barnets arm for at bremse et fald, eller hvor armen ramte noget i forbindelse med et fald. Det ville være en hændelse, som man kunne huske.

Det kan ikke udelukkes, at det kunne være opstået ved, at en hund på 25-35 kg. hoppede op på barnet, hvis poten var ramt ned på barnet, men da ville man forvente at se et brud i midten af kravebenet. Brud ved ulykkesbetingede traumer mod kravebenet sås sædvanligvis i midten af kravebenet. Et brud i den yderste tredjedel af kravebenet stammede typisk fra et træk i armen. Hun har svært ved at vurdere, om barnet ville have reageret, da man ved, at der kan opstå brud på kraveben hos spædbørn, som barnet ikke reagerer på.

Hendes udtalelser om kravebensbrud bygger på oplysninger i litteraturen, hvor det er beskrevet, hvor brudene på kraveben ligger, og hvad der kan udløse brudene.

Det fremgår af den afsluttende obduktionserklæring af 16. maj 2025, at bruddet var vanskeligt at datere. Det var opstået flere uger før obduktionstidspunktet og kunne være opstået nytårsaften. Derudover var der et nyere traume, idet der påvist en ny blødning inde i det gamle brud, hvilket tydede på, at bruddet var blevet forstyrret i sin helingsproces, og det derfor havde blødt igen. Det kunne være sket på samme måde eller i forbindelse med den akutte

behandling i form af f.eks. hjerte-lunge-redning.

Der blev i forbindelse med indlæggelsen på hospitalet foretaget en CT-skanning, hvor man påviste skade på lungerne. Lægerne vurderede, at der kunne være tale om en kvæstningsblødning efter et fald mod brystkassen, men ved obduktionen kunne de se, at der ikke var tale om en blødning, men derimod en lungeskade, fordi lungerne havde manglet ilt, hvilket kan ses ved akut iltmangel, svær infektion eller respiratorbehandling. Det kunne også være følger efter en hjerneskade.

Under indlæggelsen på Rigshospitalet havde øjenlægerne ved undersøgelse af begge øjnes baggrund fundet blødninger af forskellig dato. Dette blev ikke genfundet ved de mikroskopiske undersøgelser, hvilket kan skyldes, at man alene undersøgte en del af vævet. Det kunne være et såkaldt "sampling bias", opstået som følge af, at der kun var udtaget væv til mikroskopisk undersøgelse, der indeholdt friske blodansamlinger. Det ændrede ikke på konklusionen.

Vidnet blev foreholdt konklusionen i den afsluttende obduktionserklæring af 16. maj 2025, fil 1, side 425: *"Der er endvidere påvist mulige brud af skin-neben og lægben ved anklerne, meget vel friske, som det dels kan ses ruskning eller rystning af benene i forhold til kroppen til fødderne. Det kan ikke udelukkes, at disse mulige brud kan være opstået ved træk i fødderne."*

Vidnet forklarede hertil, at de på røntgenbillederne konstaterede forandringer, der stemte overens med brud, men at brud på et spædbarns knogler først endeligt bliver tydelige, når de er begyndt at hele og derfor først kan verificeres på det tidspunkt. Under normale omstændigheder røntgenfotograferes et barn ved indlæggelsen og igen efter et par uger. Derved kan man sammenholde billederne. Ved indlæggelsen var Forurettede for dårlig til at blive røntgenfotograferet, og han blev derfor alene røntgenfotograferet i forbindelse med obduktionen. De har derfor anvendt betegnelsen "mulige brud", da der sås forandringer, der stemte overens med, at der var brud, men da de ikke kunne se helingsprocessen, var der en usikkerhed.

Vidnet blev foreholdt, at det videre fremgår af konklusionen i obduktionserklæringen, fil 1, side 426: *"Der er ved obduktionen og de supplerende undersøgelser ikke påvist forandringer som følge af sygdom. Ovenstående forandringer må derfor snarest antages at være opstået som følge af vold. Der er ikke påvist direkte anslag mod hovedet. Dette, sammenholdt med de ud-bredte blødninger i øjenbaggrunden, taler for, at læsionerne sandsynligvis ikke er følger efter et fald og/eller anslag, hvorfor man kan mistænke at de kan være påførte, meget vel ved ruskning, et såkaldt "abusive head trauma". De påførte læsioner kan meget vel være opstået ved mindst adskilte to episoder."*

Når resultatet af de supplerende undersøgelser sammenholdes med obdukti-

onsfundene og det i sagen oplyste må dødsårsagen fortsat antages at være de påviste læsioner, herunder den påviste blodansamling under den hårde hjernehinde og følgerne heraf, blandt andet de påviste svære lungeforandringer, som meget vel kan have været medvirkende til dødens indtræden.”

Vidnet forklarede hertil, at deres konklusion om, at læsionerne kunne være opstået ved mindst to adskilte episoder, skyldes, at der var påvist blødninger i øjenbaggrunden, der var aldersvarierende, og skader på kravebenet.

De mulige brud ved fødderne er en brudtype, man typisk vil se, når benene eller fødderne er blevet svunget frem og tilbage. Ved ruskevold vil bruddet normalt ses ved knæleddet. Det forhold, at de mulige brud sad ved ankelled-dene, pegede på, at de kunne være opstået ved træk ved fødderne. Det kunne være opstået ved, at barnet var blevet løftet op ved fødderne og rusket på den måde.

Der blev samtidig på bugen fundet underhudsblødninger, der var afrundede på hver flanke, hvilket typisk ses, hvis der er blevet taget fat om begge sider af kroppen, og barnet er blevet rystet på den måde. Barnets hoved ville blive rystet på begge måder.

Hun kan ikke udelukke, at der var sket et fald, men hun skønner det som mindre sandsynligt, at der var sket et fald, idet nogle af deres fund ikke pegede i retning af et fald, ligesom der manglede nogle af de fund, der ville være forventelige, hvis der var tale om et fald.

Anklageren oplæste tiltaltes forklaring om hændelsen, således som den er gengivet i retsbogen af 5. marts 2026. Vidnet forklarede hertil, at tiltaltes forklaring, om at Forurettede ikke ramte gulvet eller andet i faldet, kan stemme overens med, at der ikke blev fundet ydre skader ved hovedet. De skader, som Forurettede havde pådraget sig i form af blodansamlinger under den hårde hjernehinde og mellem de bløde hjernehinder ved pandelapperne kunne imidlertid ikke være opstået ved et sådant fald. Disse skader ville heller ikke kunne være opstået ved den beskrevne frem og tilbageførsel af armene, således at Forurettedes hoved bevægede sig fra side til side. Skaderne var opstået ved frem og tilbagebevægelser og ikke ved side til side bevægelser.

Adspurg, om Forurettede kunne have mistet bevidstheden ved et fald, hvor han ikke havde ramt gulvet, forklarede hun, at der er muligt at miste bevidstheden ved en kraftig hjernerystelse, men det er ikke hendes vurdering, at det beskrevne fald ville være tilstrækkeligt til, at Forurettede kunne have pådraget sig en sådan kraftig hjernerystelse. Det er hendes vurdering, at tiltaltes beskrivelse af hændelsesforløbet ikke kan forklare et bevidsthedstab.

Adspurgt af forsvareren forklarede vidnet, at barnet kan have fået de fundne skader, hvis det både blev rusket frem og tilbage samt fra side til side.

Foreholdt, at tiltalte har forklaret om både et fald og efterfølgende ruskning, har vidnet forklaret, at ved et fald, som beskrevet, som sluttede brat, ville der være et anslag, selvom barnets hoved blev holdt i hænderne, og hjernen i hjernebassen kunne da være blevet slynget op mod pandelapperne. Nogle af blødningerne mellem de bløde hjernebinder kunne være opstået da, men der manglede da læsioner ved nakkelapperne.

Ved et pludseligt stop ville hjernen bevæge sig hurtigt frem og tilbage, hvorved der ville opstå en skade i både pande- og nakkelapper. Den eneste skade, der kunne være opstået ved faldet, var blodansamlingerne mellem de bløde hjernebinder. Læsionsmønsteret var således mest overensstemmende med, at det alene er opstået ved ruskning. Det er det mest sandsynlige, det vil sige mere end 50 procent sandsynligt.

Det skønnes at være mindre sandsynligt, at en del af skaderne er opstået som følge af et fald ved opbremsning, men det kan ikke udelukkes, at læsionerne er opstået ved en kombination af et fald og en efterfølgende ruskning, således som tiltalte har forklaret. Der skal i givet fald have været tale om en kraftig ruskning, for at denne kan have udløst de påviste skader.

Ved et fald opstår der ikke nødvendigvis skader, hverken indvendigt eller udvendigt.

Det kan ikke udelukkes, at der var sket underhudsblødninger som følge af hjerte-lunge-redningen, men de ville da være lokaliseret omkring de steder, hvor hjerte-lunge-redningen var foretaget.

Det var øjenlægerne på Rigshospitalet, der påviste de aldersvarierende øjenblødninger, men de ville uanset dette gerne lave en mikroskopi for at kunne aldersbestemme dem. Hun har gennemgået øjenlægerens hospitalsjournal, hvoraf det fremgår, at den øjenlæge, der den 27. januar 2025 foretog undersøgelsen og konstaterede, at der var aldersvarierende blødninger, endvidere tilkaldte sin ældre kollega, der bekræftede dette. Det fremgår ikke af journalen, hvor gamle blødningerne blev vurderet til at være, men det fremgik, at der både var friske blødninger og blødninger med begyndende henfald. Friske blødninger skal forstås som blødninger, der var friske ved undersøgelsen, og de ældre blødninger var mindst et par dage gamle, men de kunne også være 2-3 uger gamle.

De ældre blødninger var opstået ved samme skadesmekaniske ved træk i synsnerven ved en udefrakommende påvirkning, og den hyppigste opståelsesmekaniske var ruskning. Blødningerne i øjenbaggrunden havde betydning for synet, og det kunne have medført en nedsat øjenkontakt med barnet, men det er usikkert. Det er vanskeligt at sige, om der så også ville være opstået blødninger i hjernen. Der blev ikke påvist ældre blødninger i hjernen.

Der var ikke skader på baghovedet, hvorfor hun vurderer det som ikke

sandsynligt, at Forurettede mistede bevidstheden ved et fald, men det kan dog ikke udelukkes.

Vidne 12 har som vidne blandt andet forklaret, at hun er overlæge på Retsmedicinsk Institut, hvor hun har været overlæge siden 2019. Hun arbejder under konstitueret statsobducent Vidne 11.

Den 27. januar 2025 assisterede hun som bagvagt en ung læge, der var forvagt, da der skulle foretages en personundersøgelse af et spædbarn. Personundersøgelsen blev foretaget kl. 04.00 natten til mandag, og hun var under undersøgelsen til stede som superviserende overlæge. Politiet var også til stede, da undersøgelsen blev foretaget, og politiet havde forinden mundtligt oplyst dem om hændelsesforløbet. Politiets oplysninger dannede rammen for deres undersøgelse og blev endvidere inddraget i deres konklusion.

Undersøgelsen blev foretaget efter sædvanlige standarder, og barnet var tilkoblet en respirator under hele undersøgelsen.

Ved undersøgelsen påvistes bl.a. væskeopstemt hjernevæv, blødninger under den hårde hjernehinde, mulige blødninger mellem de bløde hjernehirer, mulige slagskader på lungerne og blod i luftvejene, hvilket var friske læsioner, der meget vel kunne være opstået ved let til moderat stump vold på det oplyste hændelsestidspunkt.

De kunne ikke udelukke, at læsionerne kunne være opstået i forbindelse med, at faren var faldet med barnet i armene, men det var meget atypisk, at et 2 måneder gammelt barn ville få sådanne skader efter fald, og det var ikke sandsynligt, at læsionerne var opstået i forbindelse med et sådant fald, da det ville kræve, at der også var udvendige tegn på vold, og det var der ikke. Desuden havde barnet også andre tegn på vold, som medførte, at det ikke var sandsynligt, at læsionerne var opstået i forbindelse med et fald, men de kunne ikke afvise det.

Den udvendige undersøgelse påviste læsioner på begge sider af brystkassen, der kunne være påstået ved et fast greb omkring brystkassen i forbindelse med rusken, om end anden opståelses måde ikke kunne udelukkes. De havde på daværende tidspunkt ikke oplysninger om andet, så som tilstedeværende sygdom, der kunne have forårsaget spontane blødninger. Hvis der ikke var tale om tilstedeværende sygdom, var det mest sandsynlige, at blødningerne skyldes vold i form af rusken, da der ikke var udvendige tegn på vold mod hovedet.

Som supervisor var hun også involveret i udarbejdelse af erklæringen af 4. marts 2025, som hun har gennemlæst og godkendt.

Det var hendes vurdering, at læsionerne var forårsaget af rusken, hvis sygdom kunne udelukkes. Hun kunne ikke komme i tanke om andre mulige ska-

desårsager.

Vidne 13 har som vidne blandt andet forklaret, at han er kæreste med tiltaltes søster. Han har kendt tiltalte i 4 år, og de har et godt forhold. Han og tiltalte blev forholdsvis tætte, da han og hans kæreste i en kort periode, før Forurettede blev født, boede hos tiltalte og Vidne 1. Han og hans kæreste så tiltalte og Vidne 1 flere gange, efter Forurettede var blevet født, og det var hans indtryk, at tiltalte var en god far for Forurettede.

Det kan godt passe, at tiltalte, Vidne 1 og Forurettede var på besøg hos ham og hans kæreste kort før nytår 2024. Han kan ikke huske, om der skete noget, og om at de havde hunden med.

De var på et tidspunkt i sommerhus sammen, hvor hele familien var samlet. Tiltalte og Vidne 1 havde deres Hund, med. Hans svigermor, Vidne 14, sad i sofaen med Forurettede ved siden af sig, da Hund hoppede op på Forurettede. Han sad selv på gulvet med en hvalp, og han skubbede straks Hund ned. Han husker ikke, om Forurettede sagde noget.

Adspurgt af anklageren forklarede vidnet, at han ikke kan huske, hvordan tiltalte reagerede, da hunden hoppede op på Forurettede.

Vidnet blev foreholdt afhøringsrapport af 6. februar 2025, fil 1, side 580, hvoraf fremgår: *"Fra den 27.-28. december sov Vidne 1, Tiltalte, Barn 2 og Forurettede hjemme hos afhørte og Person 3 i By 2. Afhørte forklarede, at Vidne 1 og Tiltalte havde en engelsk bulldog, som var ret tung. På et tidspunkt i løbet af aftenen hoppede hunden op i den babynest (lille blød vugge), som Forurettede lå i, i sofaen. Tiltalte blev meget sur på hunden, og råbte af den, at den skulle gå ned. På dette tidspunkt var afhørte inde på sit eget værelse, og så det ikke, men han hørte, at Tiltalte råbte af den. Forurettede sagde ikke en lyd."*

Vidnet bekræftede, at han har forklaret sådan til politiet, og at det var sådan. Han og hans kæreste var i værelset sammen med Barn 2, da han hørte tiltalte blive sur på hunden. Han kan ikke huske, om tiltalte sagde, at han ville gøre noget ved hunden. Tiltalte råbte ikke, men han var bestemt i tonen. Han var irriteret på hunden, men han ved ikke, om han vil kalde det vred.

Han har kun set, at hunden hoppede op i sofaen i sommerhuset.

Videre foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 580, hvoraf fremgår: *"Tiltalte sagde herefter, at han ville aflive den hund, da den ikke skulle hoppe op på Forurettede. Vidne 1 sagde noget i stil med: "tag det lige med ro", hvortil Tiltalte sagde noget i stil med: "nej han hoppede op på vores dreng", hertil havde Vidne 1 svaret noget i stil med: "tag det nu roligt, Forurettede ligger stille og sover videre", forklarede han, at han ikke kan huske, om han har forklaret sådan.*

Han skønner Hund til at veje 25-30 kg, men han har aldrig vejet hunden.

Videre foreholdt samme afhøringsrapport, fil 1, side 580, hvoraf fremgår:
”Afhørte havde vejet hunden for ca. en uge siden, og der vejede den 24,5 kilo.”, forklarede vidnet, at han ikke kan huske, at han har vejet Hund.

Adspurgte af forsvareren forklarede han, at tiltalte ikke er hidsig eller opfarende. Han har aldrig hørt tiltalte råbe eller oplevet ham være vred.

Vidne 14 har som vidne blandt andet forklaret, at hun er tiltaltes mor. De er tæt knyttet til hinanden, og hun har også en tæt relation til Vidne 1. Tiltalte har altid været en fantastisk far for Barn 2, og hun har aldrig oplevet tiltalte være vred, opfarende eller fysisk overfor Barn 2. Tiltalte var også en fantastisk far for Forurettede, og både Vidne 1 og tiltalte var meget stolte af Forurettede og havde en stor kærlighed til ham. De håndterede altid Forurettede meget kærligt. Forurettede var den skønneste dreng, der smilede over hele hovedet, når han så hende – han var især glad for hendes briller.

Vidne 1 og tiltaltes hund, Hund, hoppede ofte op på skødet af en. Da de var i sommerhus over nytåret, sad hun i sofaen med Forurettede ved siden af sig, da Hund hoppede op på Forurettede. Hun skubbede straks hunden ned, men den hoppede op igen. Forurettede peb lidt, og da hun havde skubbet Hund ned anden gang, tog hun Forurettede op.

Lørdag den 25. januar 2025 passede hun Forurettede fra om formiddagen, da tiltalte og Vidne 1 skulle til Sverige. De havde aftalt, at hun skulle passe ham til om søndagen, men tiltalte og Vidne 1 hentede ham om aftenen kl. 21.00. I løbet af dagen havde hun givet Forurettede flaske og havde brugt dagen til at hygge sig med Forurettede. Han havde været glad og pludrende. Hun havde lagt ham på sine ben og hevet ham op armene for at træne hans nakke. Han græd kun, når han var sulten.

Den 26. januar 2025 blev hun vækket af sin kæreste, da tiltalte havde ringet. Hendes kæreste gav hende telefonen. Tiltalte var helt ulykkelig og sagde, ”mor, mor, han er død. Han er livløs i mine arme.” Hun forstod ikke, hvad han sagde, og hun skyndte sig ind til Rigshospitalet.

Hun havde ingen mistanke om, at Forurettede blev udsat for vold af tiltalte eller andre. Hun oplevede ikke, at Forurettede i løbet af de to måneder ændrede adfærd, som kunne give anledning til at tro, at der var sket noget. Forurettede var i hele perioden en glad og normal dreng.

Vidne 15 har som vidne blandt andet forklaret, at hun har et barn, Barn 2, på 8 år med tiltalte, og at de har fælles forældremyndighed. Tiltalte har været en meget stolt far, siden Barn 2 var helt lille. De to har et helt særligt bånd, og der er meget kærlighed mellem dem. Tiltalte begyndte at have samvær med Barn 2, da hun var mellem 6 og 12 måneder gammel. Hun

mener, at tiltalte fik Barn 2 til overnatning, da han lærte Vidne 1 at kende og fik en bolig. Hun har en rigtig god relation til Vidne 1, og de har et godt samarbejde omkring Barn 2.

I starten havde hun og tiltalte en 9/5 samværsordning, og da Barn 2 startede i skole, fik de en 7/7 ordning, da tiltalte og Vidne 1 ønskede mere samvær. Hun har ikke oplevet, at Tiltalte har øvet fysiske overgreb på Barn 2. Barn 2 har heller ikke givet udtryk for dette. Barn 2 har altid været tryk ved at komme hos tiltalte.

Hun besøgte tiltalte og Vidne 1 på hospitalet, da de havde fået Forurettede. Hun har også været på besøg hos dem til middag, efter Forurettede blev født, senest i januar kort tid inden episoden. Forurettede var en helt almindelig, sød og sund ba-by. Barn 2 besøger med hendes tilladelse tiltalte i fængslet. Hun føler sig tryk ved, at Barn 2 ser tiltalte i fængslet. Det er Vidne 1, som tager Barn 2 med på besøg i fængslet.

Adspurgt af anklageren forklarede hun, at hun og tiltalte gik fra hinanden et par uger inden Barn 2 blev født. De var vokset fra hinanden, og tiltalte gav udtryk for, at han havde mistet følelserne for hende. Tiltalte flyttede derefter.

Tiltalte kørte hende på hospitalet, da hun skulle føde, og han var på hospitalet de første to dage og hjalp hende og viste hende bl.a., hvordan man skiftede ble. Hun husker ikke, hvor ofte tiltalte kom på besøg i den næste tid. Hun husker ikke, om tiltalte havde Barn 2 alene i starten. Tiltalte havde på det tidspunkt ikke noget sted at bo. Hun husker ikke præcist, hvornår tiltalte begyndte at have Barn 2 alene.

Hun har oplevet, at tiltalte har været voldelig overfor hende, men det er mange år siden, og det var inden de fik Barn 2. Tiltalte havde temperament. Når de skændtes, skændtes de heftigt og råbte ad hinanden. De havde begge temperament. Efter Barn 2 blev født, skændtes de også nogle gange, men tiltalte har ikke været voldelig overfor hende, efter Barn 2 blev født.

Hun og tiltalte boede ikke sammen, da Barn 2 blev født. De fandt sammen igen i et par uger, da Barn 2 var omkring 3 måneder, og de opholdt sig i den periode meget hos tiltaltes mor, Vidne 14, og boede der nærmest.

De havde ingen faste aftaler om pasning af Barn 2 i starten. Som hun husker det, blev samværet først mere struktureret, da tiltalte mødte Vidne 1.

Vidne 16 har som vidne blandt andet forklaret, at tiltalte er hans meget gode kammerat. De har været venner i 5-6 år og de har brugt meget tid sammen. Han har set Forurettede, men han kom ikke helt så meget hos tiltalte, efter Forurettede blev født. Tiltalte var en meget stolt og glad far.

Den 26. januar 2025 skulle han spille PlayStation med tiltalte og Vidne 17. De

snakkede sammen via deres headset. Tiltalte og Vidne 17 havde inden da spillet computer. De overgik til PlayStation, fordi han ikke havde en computer. De skulle spille et zombiespil. De nåede aldrig at komme i gang med spillet.

Vidnet var blevet ringet op og spurgt, om han ville spille PlayStation, og in-den de skulle i gang med at spille, snakkede de sammen i 15-20 minutter om, hvad de hver især havde lavet. Tiltalte fortalte, at han havde spillet med Vidne 17, og at han sad sammen med Forurettede. Han mener, at han netop havde fået et Snapchatbillede af Forurettede, som smilede.

Han husker, at tiltalte sagde, at han skulle lave noget mad til Forurettede, og at tiltalte mutede sit headset, men stadig forblev i opkaldet. Det var normalt, at de mutede, hvis de skulle noget. Stemningen var god, og tiltalte var i godt humør, og de var klar til at spille. Han kunne via sit headset høre Forurettede pludre. Han hørte ikke Forurettede græde. Der gik noget tid, og pludselig kom tiltalte tilbage i mikrofonen. Tiltalte hulkede og var meget oprørt.

Vidne 17 sagde til tiltalte, ”hvad så dit tudefæs” . Det var normalt, at de snakkede sådan til hinanden i sjov. Han mener, at tiltalte sagde, at han var faldet; der var i hvert fald sket noget med Forurettede. Tiltalte sagde, at Forurettede var livløs, og at han var død. Alvoren gik da op for dem, og han gik i chok.

Tiltalte var meget glad for Forurettede, og han har aldrig oplevet, at tiltalte sagde noget negativt om Forurettede, heller ikke under deres samtale den pågældende dag.

Adspurgt af anklageren forklarede han, at der højst gik 15-20 minutter fra tiltalte mutede, til tiltalte kom tilbage til opkaldet.

De spillede forskellige spil sammen; det kunne blandt andet være zombiespil og Counter-Strike, hvor de spillede på hold sammen og skød mod modstanderholdet. De spillede ikke mod hinanden.

Tiltalte blev ikke mere irriteret over at tabe, end de gjorde. Han råbte og skreg ikke, hvis han tabte, men han kunne udbryde ”fuck noget lort” , hvis han havde tabt.

Han synes ikke, at tiltalte har haft temperament i deres venskab. De har arbejdet sammen, og de kunne i den forbindelse godt skændes, men tiltalte kunne aldrig finde på at råbe og skrike.

Foreholdt afhøringsrapport af 12. februar 2025, fil 1, side 630, hvoraf frem-går: ”Adspurgt om afhørte undlod at fortælle noget negativt om Tiltalte eller Vidne 1, forklarede afhørte, at det gjorde han ikke, men han havde bare mest positive oplevelser. Afhørte tilføjede, at Tiltalte selvfølgelig godt kunne blive sur og råbe og skrike, men afhørte havde aldrig oplevet Tiltalte været volde-lig — heller ikke over for Vidne 1. ”, forklarede han, at det var sådan, han hav-

de forklaret til politiet.

Det var ham selv og tiltalte, der kunne have en diskussion på arbejdet om nogle ting, men det var ikke sådan, at de stod og råbte ad hinanden, men tiltalte kunne godt blive sur.

Forsvareren henledte opmærksomheden på, at der var en rettelse til afhøringsrapport af 12. februar 2025, fil 1, side 631, hvoraf fremgår ”*Adspurgte om Tiltaltes temperament, forklarede afhørte, at Tiltalte godt kunne gå fra 0 til 100, men afhørte mente, at det mest kunne ske, hvis nogen sagde noget til Tiltalte. Afhørte havde dog kun oplevet Tiltalte råbe og være pissehamrende sur, men aldrig voldelig.*”

Forsvareren oplyste, at rettelsen fremgår af afhøringsrapport af 19. februar 2025, fil 1, side 637, hvoraf fremgår: ”*Side 10, 2. afsnit — Afhørte tilføjede, at Tiltalte godt kunne blive sur, hvis der var noget, der gik ham på, men det var ikke sådan, at han blev ekstremt sur og startede med at råbe og skrike af folk. Det var snarere sådan, at Tiltalte blev mere bestemt i sit toneleje.*”

Vidne 17 har som vidne blandt andet forklaret, at han og tiltalte er gode kammerater. De har kendt hinanden i nogle år. De har besøgt hinanden. Han har set tiltalte med Forurettede i lejligheden. Han syntes, at tiltalte var en god far for Forurettede, og at han virkede meget glad for Forurettede.

Den 26. januar 2025 spillede han og tiltalte computer sammen. De var ikke fysisk sammen. De spillede Counter-Strike via computeren. De spillede på hold sammen og således ikke mod hinanden. Stemningen var god, ligesom den plejede at være. Tiltalte virkede som han plejede. Forurettede sad ved siden af tiltalte, da de spillede computer.

Vidne 16 kontaktede ham og spurgte, om de ikke skulle spille sammen. Han spurgte derfor tiltalte, om de kunne spille via PlayStation, da Vidne 16 ikke havde computer. De skiftede derfor til PlayStation. Da de var kommet over på PlayStation, hvor de kunne tale sammen, var tiltalte muted i 10 minutter, hvor han og Vidne 16 ventede.

Tiltalte havde forinden sagt, at han skulle give Forurettede mad. De kom aldrig i gang med spillet, fordi tiltalte skulle give Forurettede mad. Tiltalte mutede sit he-adset. Han hørte ikke tiltalte, efter at de var gået over til PlayStation. Da de havde været på computeren, havde han kunnet høre, at Forurettede var glad.

Stemningen var fin ligesom den plejede at være. Han og Vidne 16 snakkede sammen, mens de ventede på, at tiltalte kom tilbage.

Tiltalte kom tilbage og un-muted og råbte noget. Han husker ikke helt, hvad det var, men det lød mærkeligt. Tiltalte græd og sagde, at han troede, at Forurettede var død. Han havde ikke hørt tiltalte græde før, og det gik op for ham,

at det var alvor. Tiltalte var væk fra opkaldet i højst 10-15 minutter. Han hørte ikke mere fra tiltalte den dag.

Vidne 18 har som vidne blandt andet forklaret, at han er politiassistent, og at hans arbejdsområde i 7-8 år har været rocker og bander. Han er ansat i National enhed for Særlig Kriminalitet, og arbejder med monitorering af krimi-nelle grupperinger. Han har haft fokus på Bandidos og har beskæftiget sig med videreførelsen af Bandidos samt med videreførelsen af LTF.

Bandidos blev foreløbigt forbudt den 22. maj 2024. Efter det tidspunkt var de opmærksomme på, om personer i det offentlige rum benyttede sig af ken-detegn eller erstatningskendetegn, der kunne indikere et tilhørsforhold til Bandidos.

Før Bandidos blev foreløbigt forbudt, mødtes medlemmerne på forskellig måde, så som ved årlige "runs", andre begivenheder, ugentlige klubmøder og fester, ligesom de tog til udlandet for at besøge andre medlemmer og feste. Bandidos havde en kaffekasse, som blev brugt til at støtte fængslede brødre, det vil sige indsatte medlemmer.

Han og en kollega var til stede ved Retten i Glostrup den 21. oktober 2024, da der var 9 Bandidos medlemmer, der skulle fremstilles som sigtet for drabsforsøg i "Operation Blast". De var taget til retten for at monitere miljø-et omkring Bandidos. De var således interesserede i tilhørere fra Bandidos, men også fra andre grupperinger.

Han tog kontakt til tiltalte på parkeringspladsen foran retten og talte med tiltalte. Tiltalte bar en sort kasket med et "B" broderet på. Tiltalte ville ikke oplyse sit fulde cpr-nr., og de optog et foto af tiltalte. Tiltalte sagde, at de gerne måtte tage billeder af hans tatovering i tindingen, idet han oplyste, at den var lavet før forbuddet. Den tatovering, som tiltalte havde i tindingen, var et logo for Bandidos. Man måtte gerne have en sådan tatovering, hvis den var lavet før forbuddet.

Forevist fotorapport af 2. december 2024, foto 1, fil 1, side 1156, forklarede vidnet, at de tog dette foto af tiltalte. Det var den sorte kasket med det broderede sorte "B", der fangede hans opmærksomhed. De havde set flere tilfælde, hvor danske Bandidos medlemmer havde haft kasketter magen til også i andre farver. Det var deres opfattelse, at "B" var et erstatningskendetegn for Bandidos. De havde set det samme med den forbudte forening LTF (Loyal To Familia) med kasketter med "F", hvilket landsretten havde fundet, var ulovligt. De så også andre bogstaver som BFFB (Bandidos Forever Fore-ver Bandidos), som ligeledes viste et tilhørsforhold til Bandidos. Efterfølgende sager har vist, at toneangivende Bandidos medlemmer bestilte sådanne kasketter.

Man kunne købe kasketten på Capstore på nettet. Tiltaltes kasket var en

standardvare. En kasket kunne også være broderet med et rødt og gult "B" på. Inden forbuddet så de ikke de kasketter i samme grad. Der har været en stor stigning efter forbuddet. Før forbuddet kunne man vise sit tilhørsforhold med vest og kasketter med Bandidos farver.

På dagen stillede han ikke spørgsmål til tiltalte om kasketten, fordi han var i tvivl om, hvorvidt tiltalte skulle sigtes. Han ville først sikre sig, at det var i orden juridisk set. Han sigtede derfor først efterfølgende tiltalte over telefon-en.

Tiltalte oplyste, at han var til stede ved retten, fordi han skulle overvære grundlovsforhøret. Han husker ikke, om tiltalte forlod stedet efter dørlukningen. Der var også et par enkelte andre Bandidosmedlemmer til stede, og de tog også kontakt til dem.

De ser stadig kasketten i gadebilledet i dag, og han har truffet flere medlemmer med den. De har blandt andet set tilsvarende kasketter i udlandet, når der er blevet holdt fest. Da det er en standardkasket, kan den også købes af personer, der ikke har tilknytning til Bandidos.

Adspurgt af forsvareren forklarede vidnet, at rød og gul forbindes med Bandidos, men at de også så andre farver, som viste en tilknytning til Bandidos. De har bl.a. set en sort kasket med sort skrift med teksten "The fat Mexi-can". Der er en endvidere en anden person fra samme afdeling som tiltalte, som er sigtet for en kasket magen til den kasket, som tiltalte havde på.

Forevist fotorapport, foto 1, fil 1, side 1156, forklarede vidnet, at der ikke var domme, der vedrørte den sorte kasket med "B", som tiltalte havde på.

Landsretten har afsagt en dom, der vedrørte en kasket med "F", som indikerede et tilhørsforhold til Loyal To Familia. De så en tendens til at vise sit tilhørsforhold med erstatnings-insigna.

Han sigtede ikke på stedet tiltalte for forholdet med kasketten, fordi han som nævnt først ville sikre sig, at det juridiske grundlag var i orden. Han sikrede kasketten som bevis i sagen ved at tage et foto.

Vidne 19 har som vidne blandt andet forklaret, at han er uddannet anæstesilæge, og at han har arbejdet med at køre akutbil siden 2012. Den pågældende dag kørte han sammen med sin kollega, paramediciner Vidne 7. De fik en besked fra deres vagtcentral om, at en 1 måned gammel dreng havde respirationsstop. Under kørslen til adressen lagde de en plan for, hvad de skulle foretage sig på sådan et lille barn. De tog alt deres udstyr med op i lejligheden. De ankom efter akutbilen.

Da de kom ind i lejligheden, var der flere mennesker til stede i forhold til, hvor mange personer, han forventede boede i lejligheden. Han så en større

dreng i et værelse. I stuen var der en yngre kvinde, og paramedicinen fra akutbilen var i gang med barnet, som lå på en chaiselong. Paramedicinen fortalte, at der var respirationsstop, hvilket passede på den melding, de havde modtaget.

På barnet så han blod omkring næse og mund, og han overtog ventileringen af barnet. Barnet blev monitoreret, og de fandt en puls, så barnet havde ikke hjertestop. Barnet trak ikke vejret selv. Hans kollega sørgede for vaskulær adgang til blodbanen, mens han selv ventilerede barnet ved at trykke luft ind. Efter 10 sekunders ventilation begyndte barnet selv at trække vejret, og efter 1 minut trak barnet selv vejret. I rummet var der meget lidt lys, så de tændte en lygte.

På barnets lår så han blå mærker, som lignede ældre blå mærker, hvilket gjorde ham mistænksom. Han spurgte ud i rummet, hvad der var sket. Han mener, at moren sagde, at faren havde været alene med barnet, mens hun havde hentet mad. Faren til barnet var ikke til stede, men kom hurtigt til.

Faren forklarede, at han havde holdt barnet og var gået rundt, og at han var faldet med barnet ned i sofabordet. Han havde herefter rusket barnet for at få liv i barnet. Det var det hele, der gjorde ham mistænksom. En 1-2 måneder gammel baby får ikke hjertestop og får ikke blod i luftvejene samt har ældre mærker. De kontaktede deres vagtcentral for at få politiet til at komme. Det var ikke noget, han havde sagt højt, men han havde snakket med sine kollegaer indbyrdes omkring det.

Således som han husker det, fortalte tiltalte, at han var faldet med barnet, og at de begge havde ramt bordet, men han er ikke sikker, da hans fokus var på barnet.

Da barnet trak vejret tiltagende godt og var stabiliseret, besluttede de at køre til Rigshospitalet. De intuberede ikke barnet, som de oprindeligt havde planlagt, da det kunne gøre barnets tilstand værre. Han bar barnet ned i ambulancen. Han bad Rigshospitalet om et børnetraumekald, da et spædbarn kræver tilstedeværelse af flere lægelige specialer.

Han og hans paramediciner, Vidne 7, var med i ambulancen. Han gav væske til barnet, da barnets blodtryk var for lavt. Han mistænkte et hovedtraume og gav medicin for det. På Rigshospitalet gav han en overlevering om barnet og oplyste, hvad de havde foretaget sig vedrørende behandling.

Han kunne ikke sige, hvorfor der var blod ved næse og mund på barnet, men det indikerede, at der måtte være et hul et sted inden i barnet.

De var i lejligheden i omkring 15 minutter, før de kørte til Rigshospitalet. Adspurgt af forsvareren forklarede han, at han var i samme rum i lejligheden som paramediciner Vidne 5.

Han konstaterede nogle blå mærker på barnets ene lår. Han mener, at det var på venstre lår. Det lignede ældre blå mærker. Det var hans erfaring, at sådanne mærker ikke opstår efter 5 minutter. Der var tale om runde mærker, der typisk kommer, fordi der var blevet klemmt.

Det var det, han så, og det vækkede hans mistanke. Han kan ikke afvise, at mærkerne kunne være opstået ved hændelsen. Mærkerne var forskellige farvenuancer, og han vurderede derfor, at mærkerne ikke var lige gamle.

Øvrige oplysninger

Forurettede afgik ved døden den 29. januar 2025 og blev den 3. februar 2025 obduceret.

Af obduktionserklæring af 21. februar 2025 fremgår følgende:

"KONKLUSION

Der er ved obduktionen af den efter det oplyste sunde og raske, to måneder gamle, normalvægtige dreng, som tre dage inden dødens indtræden var blevet indlagt på mistanke om ruskevold, af tegn på vold påvist underhudsblødninger på venstre håndryg (2), begge sider af overkroppen (3, 4), over kønsbenet (5), på højre knæ/underben (6, 7) og venstre lår (8, 9), blodansamlinger under den hårde hjernehinde over begge isse-/nakkelapper og blodudtrædninger mellem de bløde hjernehinder over begge pandelapper.

Læsionerne var friske til af nyere dato, og kan meget vel være opstået i live på det i sagen oplyste hændelsestidspunkt, tre dage inden dødens indtræden, ved op til moderat stump vold.

Endvidere påvistes væskeopstemning i hjernen og en mulig blodprop i den største hjerneblodåre, beliggende i hjernehinden i midtlinjen mellem de to hjernehalvdele, den såkaldte sinus sagittalis superior. Disse forandringer kan meget vel være følger efter de påviste læsioner.

Ved ruskning af børn i undersøgtes alder kan der, i forbindelse med voldsom bevægelse af hovedet i forhold til kroppen, ske overrivning af de små blodkar under den hårde hjernehinde, medførende blodansamling under den hårde hjernehinde. Blodudtrædninger mellem de bløde hjernehinder kan opstå ved anslag af hjernen mod indersiden af kraniet, herunder ved fald med anslag mod kraniets modsidige side, såkaldt contre-coup læsion, eller ved direkte vold mod samme område, såkaldt coup læsion. Der påvistes ingen blodudtrædninger i bløddelene over kraniet, som det kan ses ved direkte vold mod et område, som ved slag eller anslag.

Det skønnes, at de påviste blodansamlinger under den hårde hjernehinde og blodudtrædninger mellem de bløde hjernebinder snarest må antages, at være opstået ved moderat stump vold, muligt ved rusken (ruskevold), såkaldt "abusive head trauma", muligt med anslag mod blødt, fast underlag. Idet der ikke er påvist læsioner i bløddelene over kraniet, skønnes det mindre sandsynligt, at de påviste læsioner kan være opstået ved fald og/eller anslag mod hårdt underlag, om end dette ikke helt kan udelukkes.

Det er endvidere oplyst i hospitalsjournalen, at der under indlæggelsen blev foretaget øjenbaggrundsundersøgelse, som viste aldersvarierende blødninger i øjenbaggrunden. Dette er ligeledes forandringer, som det kan ses ved rusken (ruskevold), såkaldt "abusive head trauma". Der vil blive foretaget øjenpatologiskundersøgelse med henblik på yderligere diagnostik, herunder nærmere datering af blødningerne.

Læsion 8 på venstre lår var mønstret, og kan muligt være opstået ved slag med eller anslag mod en mønstret genstand. Hvis denne genstand udfindes, vil man muligt kunne foretage en sammenligning mellem genstanden og læsionen.

Det er oplyst i hospitalsjournalen, at der ved indlæggelsen påvistes mulige kvæstningsblødninger i lungerne. Eventuelle kvæstningsblødninger var svært erkendelige ved obduktionen grundet væskeopstemning i lungerne. Der vil blive udført mikroskopisk undersøgelse med henblik på yderligere diagnostik.

Af yderligere tegn på vold påvistes et brud i den yderste tredjedel af venstre kraveben. Læsionen var af ældre dato, og opstået forud for det i sagen oplyste hændelsestidspunkt den 26-01-2025, ved moderat stump vold. Det er kendt, at brud i den yderste tredjedel af kravebenet kan opstå ved træk i armen. Der vil blive foretaget mikroskopisk undersøgelse med henblik på nærmere datering afbruddet.

Der er foretaget helkropsrøntgen af nu afdødes skeletsystem. Der vil blive udført radiologisk vurdering af dette materiale med henblik på diagnostik af eventuelle yderligere brud.

Samlet må det på det for nuværende konkluderes, at de påviste læsioner var aldersvarierende, og kan være opstået på mindst to forskellige tidspunkter og ved adskilte episoder ved op til moderat stump vold. Endelig konklusion vil bero på resultatet af de supplerende undersøgelser.

Det er i sagen oplyst, at afdøde blev forløst til terminen ved ukompliceret kejsersnit. De påviste forandringer under den hårde hjernehinde og bruddet af venstre kraveben skønnes ikke at være fødselsrelateret.

Endvidere påvistes af tegn på vold en hudafskrabning i baghovedet (l). Læsionen var frisk, og kan meget vel være opstået efter det i sagens oplyste hændelsestidspunkt, ved let stump vold. Læsionen skønnes uden betydning for dødens indtræden.

Af følger efter behandling sås blodårekateter over venstre nøgleben, på højre håndryg og i begge lysker, stikmærker på venstre håndryg, begge lår og venstre fodryg. Der påvistes væske i begge lungehuler (14 ml/10 ml), bughulen (30 ml) og hjertesækken (4 ml) samt væskeoverfyldning i lungerne og pungen. Væskeoverfyldningen skønnes at være opstået som følge af væskebehandling.

Endvidere påvistes luftudvikling i brystskillevæggen. Årsagen hertil blev ikke påvist ved obduktionen, men må snarest antages at være følger efter behandling. Forandringerne skønnes uden betydning for dødens indtræden.

Dødsårsagen må antages at være de påviste læsioner, herunder den påviste blodansamling under den hårde hjernehinde og følgerne heraf.

Der er i tilslutning til obduktionen udtaget materiale til mikroskopisk, neuropatologisk og øjenpatologisk undersøgelse. Når resultatet af de supplerende undersøgelser foreligger, vil afsluttende erklæring blive fremsendt.

Der er endvidere udtaget materiale i bevaring til eventuel retskemisk undersøgelse. Der vil blive foretaget retskemisk undersøgelse af prøver udtaget ved personundersøgelsen foretaget den 27-01-2025, jf. instituttets erklæring 05.01.2025."

Af afsluttende obduktionserklæring af 16. maj 2025 fremgår følgende:

"I tilslutning til obduktionen foretaget den 03-02-2025 er der foretaget følgende supplerende undersøgelser:

Mikroskopisk undersøgelse:

Der er foretaget mikroskopi af væv fra lungerne, den hårde hjernehinde, løstliggende blodansamling under den hårde hjernehinde, venstre kraveben og venstre 8. ribben.

Lungerne var med massiv fortætning grundet akut lungeskade. Årsagen hertil var usikker, og dette kan være en følge af både infektion eller/og traumer med akut iltmangel, herunder hovedtraumer. Respiratorbehandling kan ej heller udelukkes at have bidraget til skaden. De akutte lungeforandringer har med stor sandsynlighed ført til akut lungesvigt. Det skønnes, at de påviste forandrings udviklingsgrad er forenelig

med, at de kan være begyndt at opstå på tidspunktet for den i sagen oplyste hændelse.

I den hårde hjernehinde fandtes diffus akut blødning og fokalt med en mulig blodansamling, som skønnes at være friske blødninger i selve hjernehinden og blodansamling under den hårde hjernehinde. Der fandtes ingen forandringer, som ved organisering af blodansamlinger, som det kan ses, når blodansamlingen er ældre; mindst nogle dage gammel.

Blodansamlingen under den hårde hjernehinde var frisk, og uden ældre forandringer. Der var ingen komponenter, som det ses ved en blod-prop.

Bruddet i venstre kraveben, lokaliseret i den yderste tredjedel, var vanskeligt at datere. Der var forandringer, som det ses ved ophelende/ delvist ophælet brud med knoglenydannelse af varierende alder, men generelt minimum flere ugers varighed. Dog var der områder med mulig frisk blødning og mere akut henfald, hvor forandringerne kunne være akutte og af nyere af dato. Der var således mistanke om et nyere traume i et ældre ophelende brud.

Det udtagne venstre 8. ribben var normalt med uspecifikke, såkaldte reaktive, forandringer. Der var ingen brud.

Neuropatologisk undersøgelse:

Der er foretaget neuropatologisk undersøgelse på Diagnostisk Center, Rigshospitalet, hvor der i hele hjernen påvistes iltmangelbetinget hjerneskade af få dages alder. Der fandtes ligeledes talrige døde nerveceller i hjernebroen og den søhestformede hjernestuktur, såkaldt hippocampus. Der fandtes friske blodudtrædninger mellem de bløde hjerne-hinder, som skønnes at være som følge af de friske iltmangelbetingede forandringer i hjernen. Der er ikke set ældre forandringer. Der er ikke påvist tegn på misdannelser, betændelsesforandringer, kræft eller andre forandringer af betydning.

I snit fra den hårde hjernehinde fandtes ingen blodansamlinger under den hårde hjernehinde. Der påvistes friske blødninger i selve hjernehinden med sparsomt jempigment i relation hertil, men blødningen er uden diagnostisk betydning.

Fravær af blodansamlinger under den hårde hjernehinde udelukker ikke, at der har været en frisk blodansamling. Ældre blodansamlinger er fastsiddende til den hårde hjernehinde, og vil ikke kunne opløses ved præpareringen af hjernehinden, som det kan ses ved en frisk blodansamling.

Øjenbaggrundsundersøgelse:

Der er foretaget øjenbaggrundsundersøgelse på Diagnostisk Center, Rigshospitalet, hvor der påvistes friske blødninger i øjenbaggrunden i nethinden og skeden omkransende synsnerven. Der påvistes ingen fund, som det kan ses ved ældre blødninger. Blødningerne var formentligt traumatisk betingede.

Røntgenundersøgelse:

Der er foretaget beskrivelse af helkropsrøntgen på Afdeling for Røntgen og Scanning, Rigshospitalet, hvor der påvistes et ældre brud af venstre kraveben med rigelig knoglenydannelse omkring bruddet, tydende på brud af ældre dato. Der var stærk mistanke om brud i højre og venstre skinneben og lægben ved ankelleddet, i området nær vækst-zonen, såkaldt "Classic metaphyseal lesion". Der var ingen ribbensbrud.

KONKLUSION:

Under indlæggelsen på Rigshospitalet foretoges undersøgelse af begge øjnes baggrund, hvorved der påvistes udtalte aldersvarierende blodansamlinger. Ved den mikroskopiske undersøgelse af øjnene påvistes fri-ske blodansamlinger i begge øjnes baggrund, men ingen aldersvarierende blodansamlinger. Denne diskrepans kan muligvis tilskrives, at områder med aldersvarierende blodudtrædninger ikke er udtaget til mikroskopi. De påviste blodansamlinger kan opstå dels ved træk i nerven til øjeæblet, som det kan ses ved såkaldt "abusive head trauma", hvor hovedet ruses i forhold til kroppen, og dels ved spredning af blodansamlinger mellem de bløde hjernehirner fra hjernen til øjennerverne. Idet derved obduktionen ikke er påvist blodansamling mellem de bløde hjernehirner i dette område, skønnes dette for mindre sandsynligt.

Der er endvidere påvist mulige brud af skinneben og lægben ved anklerne, meget vel friske, som det dels kan ses ruskning eller rystning af benene i forhold til kroppen til fødderne. Det kan ikke udelukkes, at disse mulige brud kan være opstået ved træk i fødderne.

Der påvistes endvidere et ældre brud af venstre nøgleben med en mulig nyere blødning i området. Bruddet skønnes fortsat at være af ældre dato, opstået forud for det i sagen oplyste hændelsestidspunkt den 26-01-2025, ved moderat stump vold, muligt ved træk i armen. Den muligt nyere blødning kan være opstået ved nyt træk i armen, eller muligt i forbindelse med den sundhedsfaglige behandling, herunder genoplivningsforsøg.

Der er ved obduktionen og de supplerende undersøgelser ikke påvist forandringer som følge af sygdom. Ovenstående forandringer må derfor snarest antages at være opstået som følge af vold. Der er ikke påvist direkte anslag mod hovedet. Dette, sammenholdt med de udbredte blødninger i øjenbaggrunden, taler for, at læsionerne sandsynligvis ikke

er følger efter et fald og/eller anslag, hvorfor man kan mistænke at de kan være påførte, meget vel ved ruskning, et såkaldt "abusive head trauma". De påførte læsioner kan meget vel være opstået ved mindst adskilte to episoder.

Når resultatet af de supplerende undersøgelser sammenholdes med obduktionsfundene og det i sagen oplyste må dødsårsagen fortsat antages at være de påviste læsioner, herunder den påviste blodansamling under den hårde hjernehinde og følgerne heraf, blandt andet de påviste svære lungeforandringer, som meget vel kan have været medvirkende til dødens indtræden."

Sagen har været forelagt Retslægerådet, der i udtalelse af 9. december 2025, har anført bl.a. følgende:

"Spørgsmål 1:

Ved undersøgelsen er der påvist friske blødninger i øjenbaggrunden i nethinden og skeden omkransende synsnerven. Det er endvidere anført, at blødningerne formentlig var traumatisk betingede. Kan RLR udtale sig om den nærmere årsag til sådanne blødningers opståen?

De beskrevne blødninger antages at være forårsaget af traume mod hovedet og er højspecifikke for abusive head trauma (AHT). De kan også ses ved andre traumer, typisk højenergitraumer som f.eks. trafikuheld eller fald fra større højde (flere meter), men ikke ved et fald fra lav højde. De beskrevne blødninger kan også ses ved visse kritiske sygdomme (leukæmi og blodforgiftning). For at der skal kunne opstå de beskrevne blødninger ved leukæmi eller blodforgiftning, skal personen være meget alvorlig syg, og der er ikke i de fremlagte akter beskrevet tegn på sygdom forenelig med fremskreden leukæmi eller blodforgiftning. Blødersygdom vil give andre symptomer og er udelukket ved laboratorie-test undersøgelser.

Konkluderende skønner Retslægerådet således, at de beskrevne læsioner er typiske for AHT og kan ikke peges på alternative årsager.

Spørgsmål 2:

Ved undersøgelsen er der påvist udtalte aldersvarierende blodansamlinger i begge øjnes baggrund. Ved mikroskopisk undersøgelse af øjnene påvistes ingen aldersvarierende blodansamlinger. Kan RLR udtale sig om årsagen til denne diskrepans?

Ved AHT er der udtalte blødningsforandringer i alle lag af nethinden, og de når ud til kanten, og er dobbeltsidige. Ingen andre situationer skaber en sådan tilstand, bortset fra andre voldsomme mekaniske traumer. Den såkaldte odds ratio for at blødninger af denne art skyldes AHT er i

nyere videnskabelig litteratur beskrevet til 14, hvilket taler for en meget stærk sandsynlighed for årsagssammenhæng og understøtter vurderingen af, at blødningerne skyldes AHT.

Retslægerådet kan desuden oplyse, at øjenbaggrundsforandringer ikke må stå alene for afgørelsen af AHT, men skal indgå i en helhed sammen med alle øvrige fund, samt at mikroskopi af nethinden ikke som rutine indgår i den kliniske diagnostik af AHT.

Retslægerådet skønner således, at der kan være flere årsager til fundene i den konkrete sag, f.eks. at områderne med de ældre blødninger ikke er udtaget til mikroskopi og kan ikke angive nogen præcis årsag til, at der ved mikroskopisk undersøgelse af øjnene ikke påvistes aldersvarierende blodansamlinger.

Spørgsmål 3:

Kan RLR beskrive hvad "abusive head trauma" er?

Abusive head trauma er en del af battered child syndrome og indebærer en form for vold mod hovedet. Volden er aktivt påført. Tidligere kaldtes det "shaken baby syndrome" eller ruskevold. Det siger noget om skadesmekanismen, som dog ofte er andet og mere end ruskning af barnet. Barnet kan også blive slynget mod kanter, gulv eller andre genstande, hvorfor man ikke længere anvender den gamle betegnelse.

Abusive head trauma omfatter typisk blødning under den hårde hjernehinde, væskeopstemning i hjernen, blødninger i øjenbaggrunden og evt. ribbensbrud eller andre knoglebrud (ofte ses kraniebrud). Symptomerne kan være slaphed, bevidsthedssvækkelse, kramper og vejrtrækningsproblemer.

Mekanismen bag formodes at være, at barnets relativt store hoved bevæges voldsomt frem og tilbage i forbindelse med ruskning i kombination med traume mod hovedet. Det formodes, at samtidige rotationsbevægelser er en medvirkende faktor.

I forhold til blødning i nethinden skyldes det med størst sandsynlighed, at glaslegemet i det lille barns øjne ikke er fuldt udviklet endnu og kan bevæge sig i øjet på samme måde som hjernen gør det i kraniekalotten ved AHT. Da der tidligt i livet fortsat er mange karforsyninger mellem glaslegemet og nethinden strækkes og brister disse og fører til blødning. Blødning er derfor dobbeltsidig ved AHT (i modsætning til medfødte misdannelser af kar i øjets baggrund)

Spørgsmål 4:

Ved undersøgelsen er det angivet, at blodansamlingerne kan opstå dels ved såkaldt "abusive head trauma" og dels ved spredning af blodansamlinger mellem de bløde hjernehirer fra hjernen til øjennerverne. Kan RLR udtale sig om, sandsynligheden for at blodansamlin-

gerne er opstået ved "abusive head trauma"?

Blødningerne under den hårde hjernehinde på begge sider i kombination med blødningerne i øjenbaggrunden vurderes ikke at kunne være opstået som følge af det beskrevne fald, men tyder med mere end 50 %

sandsynlighed på abusive head trauma.

Se desuden besvarelsen af spørgsmål 1, 2 og 3.

Spørgsmål 5:

Ved undersøgelsen er der påvist mulige brud på skinneben og lægben ved anklerne. Det er anført, at dette dels kan ses ved ruskning eller rystning af benene i forhold til kroppen til fødderne, samt at det ikke kan udelukkes, at disse brud kan være opstået ved træk i fødderne. Kan RLR udtale sig om, hvorvidt bruddene er opstået ved ruskning eller rystning?

De mulige brud af typen "classical metaphyseal lesions" opstår typisk ved fastholdelse i ben ifm. ruskning, rystning eller kraftige træk i benene/fødder. Den præcise mekanisme i aktuelle sag kan ikke afgøres. Retslægerådet kan dog supplere med, at ved mulig medfødt knogleskørhed ses andre typer brud og andre symptomer samt biokemiske forhold, der ikke er konstateret hos barnet, samt at brudtypen i denne aldersklasse er høj-specifikke tegn på fysisk overgreb.

Spørgsmål 6:

Ved undersøgelsen påvistes et ældre brud af venstre nøgleben med en mulig nyere blødning i området. Kan RLR udtale sig om, hvordan et sådant brud kan opstå?

Bruddet i nøglebenet kan være følge efter kraftigt træk i armen eller kraftigt direkte stumpt traume. Det vurderes ikke at være relateret til fødslen, dels da alderen af bruddet er ca. 2-4 uger, og dels da fødslen foregik ved ukompliceret kejsersnit.

Spørgsmål 7:

Kan det påviste ældre brud af venstre nøgleben være opstået ved, at en hund på 25-30 kg. har hoppet op på barnet, mens barnet har ligget i en sofa?

Nej, det skønnes at være følge efter et kraftigere stumpt traume end den beskrevne episode med hunden.

Spørgsmål 8:

Af undersøgelsen fremgår det, at de påviste forandringer (udbredte blødninger i øjenbaggrunden og blodansamling under den hårde hjernehinde) snarest må antages at være opstået som følge af vold. Kan RLR udtale sig om, hvorvidt de påviste forandringer må antages at

være opstået som følge af vold?

Kan RLR udtale sig om, hvorvidt de påviste forandringer kan være opstået ved såkaldt "abusive head trauma"?

Blodansamlingerne under den hårde hjernehinde og de udbredte blødninger er karakteristiske for vold i form af abusive head trauma. Der er ikke beskrevet nogen relevant traumemekanisme i øvrigt, som kan forklare disse forandringer.

Der henvises desuden til besvarelsen af spørgsmål 1, 2 og 3.

Spørgsmål 9:

Kan de påviste forandringer (udbredte blødninger i øjenbaggrunden og blodansamling under den hårde hjernehinde) være opstået ved at barnet er faldet?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 1, 2, 3 og 8.

Spørgsmål 10:

Kan de påviste forandringer (udbredte blødninger i øjenbaggrunden og blodansamling under den hårde hjernehinde) være opstået ved at en person er faldet, mens pågældende har holdt barnet

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 1, 2, 3 og 8.

Spørgsmål 11:

Giver sagen i øvrigt RLR nogen anledning til bemærkninger?

Sammenfattende skønner Retslægerådet, at det samlede billede med multiple læsioner af forskellig alder uden relevant årsag i form af blødninger under den hårde hjernehinde, blødningerne i øjenbaggrunden, de blå mærker beskrevet ved personundersøgelsen samt knoglebrud er karakteristisk for børnemishandling (battered child syndrome)."

Retslægerådet har i supplerende udtalelse af 17. marts 2026 anført bl.a. følgende:

"Ad 5.

Spørgsmål 5a:

Hvad menes der nærmere med formuleringen "mulige brud" ?

Normalt vil man sammenholde symptomer og radiologiske fund i diagnostik af knoglebrud. Dette er ikke muligt i denne sag.

Der er ved helkropsrøntgen beskrevet stærk mistanke om brud i højre skinneben og lægben ved ankelleddet i området nær knoglernes vækstzone. Sådanne brud kan være vanskelige at erkende med sikkerhed på røntgenbilleder, hvorfor det kan være nødvendigt at supplere med mi-

kroskopisk undersøgelse af knoglevævsprøver.

Da røntgenbeskrivelsen tilsyneladende er foretaget på et senere tids-punkt end obduktionen, er der ikke udtaget knoglevæv til mikroskopi med henblik på at be- eller afkræfte mistanken om disse brud, hvorfor Retslægerådet har anvendt formuleringen ”mulige brud” .

Ad 6 og 7.

Spørgsmål 7a:

Mener RLR med sit svar på disse spørgsmål, at det kan afvises, at et tryk på 25-30 kilo på et 4 uger gammelt barns nøgleben ikke vil kunne medføre et brud?

Retslægerådet skønner, at hele hundens vægt på 25-30 kilo ikke har været placeret ved et direkte tryk på nøglebenet, men at vægten har været fordelt f.eks. på flere ben. Desuden må det antages, at en babys brystkasse mest er eftergiveligt og derved yderligere kan absorbere et tryk.

Retslægerådet vurderer derfor, at bruddet på nøglebenet med mindre end 50 % sandsynlighed kan være opstået på den i spørgsmål 6 og 7 beskrevne måde.

Ad 11.

For så vidt angår de blå mærker beskrevet ved personundersøgelsen, fremgår det blandt andet af konklusionen, ”Det kan ikke udelukkes, at læsionerne kan være opstået i forbindelse med, at gerningsmanden var faldet med undersøgte i armene, som i sagen oplyst. Læsionerne på brystkassen (2, 4) var lokaliseret symmetrisk og kunne være opstået ved et fast greb omkring brystkassen i forbindelse med rusken, om end anden opståelsesmåde ikke kan udelukkes” .

Spørgsmål 11a:

Er RLR enig eller uenig i den konklusion?

Retslægerådet erklærer sig ikke enig eller uenig i andre myndigheders konklusioner, men foretager en selvstændig vurdering på baggrund af det fremlagte materiale. Det er desuden ikke Retslægerådets opgave at udelukke årsagssammenhæng, men derimod at sandsynliggøre en årsagssammenhæng.

Retslægerådet har således vurderet sagen i forhold til alle de påviste fund og med henvisning til besvarelsen af spørgsmål 11, skønner Retslægerådet, at de blå mærker, som er beskrevet ved personundersøgelsen, med mere end 50 % sandsynlighed er en del af børnemishandling.

Spørgsmål 11b:

Kan der være påført barnet blå mærker og / eller andre tegn på vold i

forbindelse med den foretagne behandling, herunder førstehjælp, transport til hospitalet og på hospitalet?

Retslægerådet antager, at der menes de læsioner, som er påvist ved personundersøgelsen jf. spørgsmål 11a.

Lokalisationen og det samlede billede af de påviste læsioner 1-7 er ikke karakteristiske for læsioner påført i forbindelse med behandling, herunder førstehjælp, transport til hospitalet og på hospitalet.

Spørgsmål 11c:

Når RLR under spørgsmål 11 omtaler "knoglebrud". Er der så tale om "mulige knoglebrud" som under spørgsmål 5, eller hvilket / hvilke brud henvises der til?

Retslægerådet henviser i besvarelsen af spørgsmål 11 til sikkert påviste brud (bruddet på nøglebenet).

Spørgsmål 11d:

Giver ovennævnte supplerende spørgsmål i øvrigt RLR anledning til bemærkninger?

Sagen giver ikke Retslægerådet anledning til at bemærke yderligere."

Personlige oplysninger

Tiltalte, er ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Tiltalte har blandt andet om sine personlige forhold forklaret, at han, når han bliver løsladt, igen skal bo sammen med Vidne 1. Han forventer, at han let vil kunne få et fast arbejde, da han allerede nu har modtaget flere tilbud herom.

Retsgrundlaget

Straffelovens § 132 a, fik ved lov nr. 208 af 31. maj 2018, følgende ordlyd:

"Den, der deltager i videreførelsen af en forening, efter at den foreløbig er forbudt af regeringen eller opløst ved dom, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Den, der, uden at forholdet er omfattet af stk. 1, på offentligt sted, i kriminalforsorgens institutioner eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds besidder eller anvender en forenings kendetegn, efter foreningen er foreløbig forbudt af regeringen eller opløst ved dom, straffes med fængsel indtil 6 måneder."

Loven er baseret på lovforslag nr. 208 af 2. marts 2018 – ændring af straffeloven og retsplejeloven (Retsvirkninger af et foreløbigt forbud mod eller en opløsning af en forening). Af lovforslaget fremgår bl.a.:

”Den foreslåede bestemmelse vil omfatte enhver deltagelse i videreførelse af foreningen, herunder alle former for aktiviteter, som kan henføres direkte eller indirekte til den forbudte eller opløste forening. Bestemmelsen vil således indebære, at alle aktiviteter, der f.eks. udøves af eller for foreningen, er ulovlige. Det gælder således også ellers lovlige aktiviteter, som foreningen måtte udføre, og dette gælder, uanset om foreningen efter forbuddet eller opløsningen måtte være stoppet med at udføre ulovlige aktiviteter.

...

Medlemskab af foreningen vil kunne straffes som videreførelse af foreningen, selv om der alene er tale om et medlemskab af mere passiv karakter. Omfattet af bestemmelsen er således også personer, der melder sig ind i en forening, efter at den foreløbig er blevet forbudt eller opløst ved dom, uanset om formålet med indmeldelsen er et ønske om at deltage aktivt i foreningens virksomhed, eller om formålet alene er et ønske om at udtrykke moralsk støtte og opbakning til foreningen.

...

Brug af foreningens kendetegn, herunder udsmykning, symboler, navn, logo mv., vil også være omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, hvis det kan påvises, at kendetegnet anvendes som led i videreførelse af foreningen. Et kendetegn kan også være brug af bestemte beklædningsgenstande, uanset om de er påtrykt logo eller navn, hvis det kan bevises, at foreningens medlemmer mv. eller en del heraf benytter disse beklædningsgenstande for at signalere en tilknytning til foreningen. Der kan f.eks. være tale om anvendelse af beklædningsgenstande med et bestemt udseende, i bestemte farver eller i et bestemt mærke, som er egnet til at sende bestemte signaler. På samme måde vil f.eks. en bestemt parole også kunne være et kendetegn, som viser en tilknytning til foreningen og dermed en videreførelse heraf. Det samme gør sig gældende i tilfælde af brug af erstatningskendetegn, der f.eks. anvendes for at omgå forbuddet mod at videreføre foreningen eller anvende foreningens kendetegn.

...

Også enkeltpersoner kan udføre ellers lovlige handlinger, der kan være en videreførelse af foreningen. Dette kan f.eks. ske i form af magtdemonstrationer, manifestationer eller adfærd, der har til hensigt at domi-

nere et område, som - af foreningen - anses som foreningens territorium, herunder ved at agere som vagt i området. Denne form for adfærd vil også efter omstændighederne kunne straffes som en videreførelse af foreningen.

Der kan også være tale om, at foreningen ønsker at markere sig f.eks. som led i en større demonstration, ved andre større begivenheder, i nat-telivet eller i forbindelse med retsmøder eller løsladelser af foreningens medlemmer mv. Også i disse tilfælde vil det efter omstændighederne være en strafbar overtrædelse af den foreslåede bestemmelse.”

Ved lov nr. 17 B af 11. december 2018 blev der i straffelovens § 132 a, stk. 2, efter ”straffes med” indsat ”bøde eller” .

Rettens begrundelse og afgørelse

Der er under sagen afsagt følgende kendelse om skyldsspørgsmålet:

"Efter votering afsagde retten følgende

Kendelse om skyldsspørgsmålet:

Forhold 1:

Alle nævninger og dommere er enige om følgende:

Den 2 måneder og 4 dage gamle dreng, Forurettede, afgik ved døden den 29. januar 2025 kl. 15.00. Det lægges efter sagens lægelige oplysninger til grund, at Forurettede ikke led en naturlig død, og at dødsårsagen var svær traumatisk påvirkning af hovedet med deraf følgende udbredte blødninger omkring hjernen.

Det fremgår af obduktionserklæringen af 21. februar 2025 og af den afsluttende obduktionserklæring af 16. maj 2025, at der ved obduktionen af Forurettede blev konstateret skader i form af bl.a. blodansamlinger i og under den hårde hjernehinde over begge isse-/nakkelapper og blodudtrædninger mellem de bløde hjernehindere over begge pandelapper. Der påvistes ingen blodudtrædninger i bløddelene over kraniet, som det kan ses ved direkte vold mod et område, som ved slag eller anslag.

Der påvistes endvidere udtalte aldersvarierende blodansamlinger i begge øjnes baggrund, væskeopstemning i hjernen, mulige brud af skinneben og lægben ved anklerne og et brud af ældre dato i den yderste tredjedel af venstre kraveben.

På baggrund af Retslægerådets besvarelse af spørgsmål 1, 2, 3, 8 og 10 samt konstitueret statsobducent Vidne 11's forklaring lægger retten til

grund, at de beskrevne blødninger omkring Forurettedes hjerne og i hans øjne med en meget stærk sandsynlighed stammer fra såkaldt abusive head trauma, og at der ikke kan peges på alternative årsager.

Efter sagens oplysninger lægger retten endvidere til grund, at Forurettede var vel-tilpas og normal i udvikling, da Forurettedes mor, Vidne 1, den 26. januar 2025 cirka kl. 22.35 forlod hjemmet for at hente mad på McDo-nalds, hvorefter tiltalte var alene med Forurettede.

Tiltalte har om episoden, der ledte til Forurettedes død, forklaret, at Forurettede, der lå i en babyhest i hjemmets sofa, begyndte at græde, hvorefter tiltalte gik mod køkkenet for at tilberede en sutteflaske til ham. Forurettede begyndte imidlertid at skrike, og tiltalte gik da hen til sofaen og tog Forurettede op. Idet tiltalte herefter vendte sig rundt, mens han holdt Forurettede foran sig, ramte hans ene fod enten en ledning eller et bordben eller noget andet, hvorved han faldt for-over med Forurettede i armene. Han mener, at Forurettede i forbindelse med faldet ik-ke ramte gulvet. Faldet bevirkede, at Forurettede blev helt rød i hovedet, at Forurettede ikke trak vejret eller gispede efter vejret og var ved at miste bevidstheden.

Herefter gik tiltalte ifølge sin forklaring fuldstændig i panik og rystede eller ruskede Forurettede fra side til side ved at tage fat ved hans skuldre og på skift føre henholdsvis Forurettedes højre og venstre arm frem og tilbage. Tiltalte har efterfølgende korigeret sin forklaring, således at han ved episoden også kan have rystet eller rusket Forurettede på en måde, så Forurettedes hoved bevægede sig frem og tilbage.

5 nævninger og 3 dommere udtaler herefter:

På baggrund af de lægelige oplysninger, herunder konstitueret statsobducent Vidne 11's forklaring, lægger vi til grund, at Forurettede ikke ramte gulvet i forbindelse med et fald.

Det fremgår endvidere af konstitueret statsobducent Vidne 11's forklaring, at det er hendes vurdering, at et fald, som beskrevet af tiltalte, hvor faldet sluttede brat uden at Forurettede ramte gulvet, ikke kan forklare et bevidsthedstab.

Vi bemærker i tilknytning hertil, at det må antages at have en betydelig formodning imod sig, at en person, der som tiltalte havde erfaring med at yde omsorg for et godt 2 måneder gammelt spædbarn, som led i et forsøg på at vække barnet til live, ville udsætte barnet for en behandling, der kunne resultere i de skader, som tiltalte ubestridt påførte Forurettede ved episoden.

Når dette sammenholdes med en samlet vurdering af troværdigheden af tiltaltes forklaring om episoden, der ledte til Forurettedes død, herunder set i lyset af den øvrige bevisførelse, finder vi, at tiltaltes forklaring om, at Forurettede som

følge af et fald mistede bevidstheden eller var tæt herpå, må tilsidesættes.

Vi finder herefter, at det ikke kan lægges til grund, at det legemsangreb, som tiltalte ifølge sin egen forklaring udsatte Forurettede for ved at ryste eller ruske ham, var en affekthandling, fordi tiltalte var i panik over, at Forurettede var bevidstløs eller tæt herpå, og at legemsangrebet allerede derfor ikke er straffrit.

Vi finder på den baggrund, at tiltalte ved den 26. januar 2025 at have rystet eller rusket Forurettede, og derved påført ham de ovenfor anførte omfattende skader, forsætligt har udsat Forurettede for et legemsangreb af særlig rå, brutal el-ler farlig karakter, ligesom tiltalte henset til legemsangrebets karakter sammenholdt med Forurettedes alder burde have indset, at legemsangrebet kunne medføre betydelig skade på Forurettede eller hans død.

I nævning udtaler:

På baggrund af en samlet vurdering af bevisførelsen finder jeg, at tiltaltes forklaring om, at han faldt forover med Forurettede i sine arme, og at tiltalte var af den opfattelse, at Forurettede grundet faldet havde mistet bevidstheden eller var tæt herpå, ikke kan tilsidesættes.

Jeg er enig med flertallet i, at tiltalte ved sine handlinger forsætligt har udsat Forurettede for et legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter, ligesom tiltalte, henset til legemsangrebets karakter sammenholdt med Forurettedes alder, burde have indset, at legemsangrebet kunne medføre betydelig skade på Forurettede eller hans død.

Jeg mener imidlertid, at det ikke kan afvises, at legemsangrebet var udtryk for en affekthandling, der blev begået i panik over, at Forurettede var bevidstløs eller tæt herpå, eller at tiltalte troede dette, og at tiltalte således var af den opfattelse, at der forelå en nødsituation.

Jeg mener dog, at tiltaltes handlinger i situationen gik ud over, hvad der var nødvendigt for at afværge en truende skade på Forurettede, og at legemsangrebet derfor ikke er straffrit.

Alle nævninger og dommere er enige om følgende:

Efter bevisførelsen finder retten, at anklagemyndigheden ikke har ført det til domfældelse i en straffesag fornødne bevis for, at tiltalte forud for den 26. januar 2025 udsatte Forurettede for forsætligt legemsangreb, hvorved Forurettede blev påført skade, herunder et brud i den yderste tredjedel af venstre kraveben. Tiltalte frifindes derfor for denne del af tiltalen.

Forhold 2:

Alle nævninger og dommere er enige om følgende:

Tiltalte har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig.

Forhold 3:

Alle nævninger og dommere er enige om følgende:

National enhed for Særlig Kriminalitet nedlagde den 22. maj 2024 et foreløbigt forbud mod Bandidos MC i Danmark.

Efter straffelovens § 132 a, stk. 1, kan den, der deltager i videreførelsen af en forening, efter at den foreløbig er forbudt af regeringen eller opløst ved dom, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Tiltalte har forklaret, at han var en del af Bandidos den 21. oktober 2024. Han var til stede i Retten i Glostrup i anledning af et grundlovsforhør, hvor en række personer med tilknytning til Bandidos skulle fremstilles som sigtet for bl.a. drabsforsøg.

Han var til stede for at støtte disse personer, herunder navnlig Person 1 fra hans lokale chapter. Under sin tilstedeværelse bar han en tilfældig kasket med et "B" foran, og kasketten havde intet med Bandidos at gøre.

Politiassistent Vidne 18 har forklaret, at tiltaltes kasket fangede hans opmærksomhed, da han havde set flere medlemmer af Bandidos bære tilsvarende kasketter, og at politiet havde observeret en stigning i anvendelsen af denne type kasket, efter at Bandidos var blevet forbudt. Medlemmer af Bandidos har også i andre situationer anvendt "B" for at vise deres tilknytning til Bandidos. Der var enkelte andre tidligere medlemmer af Bandidos til stede ved grundlovsforhøret.

5 nævninger og 3 dommere udtaler:

Vi finder på denne baggrund og efter en samlet vurdering af bevisførelsen i øvrigt, at det er bevist, at bogstavet "B" på tiltaltes kasket blev brugt til at signalere en tilknytning til Bandidos, og således var et erstatningskendetegn for Bandidos, og at tiltalte ved at have båret kasketten under de beskrevne omstændigheder deltog i videreførelsen af den foreløbigt forbudte forening Bandidos MC.

Vi finder herefter, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med den principale tiltale.

1 nævning udtaler:

Jeg finder, at anklagemyndigheden ikke har ført det til domfældelse i en straf-

fesag fornødne bevis for, at bogstavet ”B” på tiltaltes kasket blev brugt til at signalere et tilhørsforhold til Bandidos, og at ”B’et” således ikke var et erstatningskendetegn for Bandidos.

Jeg finder således, at tiltalte ved at have båret kasketten allerede af den grund ikke deltog i videreførelsen af den forbudte forening Bandidos MC, ligesom tiltalte på samme baggrund tillige skal frifindes for den subsidiære tiltale.

Derfor bestemmes:

Tiltalte er skyldig i tiltalen i forhold 1, idet han dog frifindes for forud for den 26. januar 2025 at have udsat Forurettede for forsætligt legemsangreb, herunder med et brud i den yderste tredjedel af venstre kraveben til følge.

Tiltalte er endvidere skyldig i forhold 2 og i den principale tiltale i forhold 3.

Sanktionsspørgsmålet

Straffen fastsættes efter straffelovens § 132 a, stk. 1, § 246, jf. § 245, stk. 1, og lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 30, stk. 1, jf. § 3, stk. 2, jf. bilag 1, liste B, nr. 59.

Der er afgivet 10 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 7 år og 2 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 6 år.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Straffen fastsættes derfor til fængsel i 7 år.

Alle nævninger og dommere har ved fastsættelsen af straffen lagt vægt på karakteren af legemsangrebet mod Forurettede, der var tiltaltes søn, at legemsangrebet blev begået over for et værgeløst spædbarn, og at legemsangrebet medførte Forurettedes død. Der er endvidere lagt vægt på, at der var tale om en enkeltstående episode, at tiltalte ikke havde forsæt til at tilføje Forurettede skade, og at tiltalte umiddelbart efter episoden søgte hjælp.

Tiltalte har under denne sag været frihedsberøvet fra den 27. januar 2025.

Thi kendes for ret:

Tiltalte skal straffes med fængsel i 7 år.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Dommer

